

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 457 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €

Švajcarska 2,60 CHF

Austrija 1,70 €

Holandija 2,00 €

Belgija 2,00 €

BIH 1,80 KM

Makedonija 45,00 DEN

Crna Gora 0,75 €

Hrvatska 10 KN

Slovenija 1,50 €

6. jul 2012.

KUĆA ZA UŽIVANJE

★ DOK HOLIDEJ ★

457

Frenk Larami

KUĆA ZA UŽIVANJE

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 457

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

HOUSE FOR ENJOYMENT

Recenzija i adaptacija

Nikola Šimunović

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Ilustracija

Brānislav Kerac

Branislav Perković

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 27. VI 2012.

Tržište: 6. VII 2012.

CIP–Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint,
1972–, –21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – HOUSE FOR ENJOYMENT

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Nikola Šimunović

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Dok Holidej je Džeka Stivensona do sada video samo na slici koja se nalazila u džepu njegove jakne. A na njoj je Stivenson bio pravi lepotan u poređenju sa onim što mu je sada bilo pred očima. Preduge ruke koje su se klatile uz telo samo su pojačavale utisak da pred sobom ima gorilu u kaubojskom odelu.

Jedna od dveju mladih žena koje je Stivenson gonio pred sobom vrištala je glasno kada su sve troje iz mračnog ambara izašli na osunčanu ulicu. Iako je bilo ljudi u blizini, niko se nije obazirao na vrisku devojke.

Dok je stajao u senci jedne nastrešnice na drugoj strani koso od ambara, grčeci vilice. Time je potiskivao gnev koji je u njemu rastao nezadrživo. Video je ravnodušna lica ljudi koji su se zatekli tu i znao da ne sme da dejstvuje. U svakom slučaju, ne sada.

Ovo što je sada gledao predstavljalo je svakodnevne prizore u gradu koji se zvao Karizo. Dakle, Karizo Springs u državi Teksas sa poznatom „košnicom vrednih pčela” kojima je „matica” bila Lisa Grej. Podsticala je pčele da lete u roju i donose med koji je bio neophodan Džordžu Holmsu za njegove mračne političke igre i to veoma hitno. On je, naime bio „trut”, suprotnost istina u

ljudskom obliku, kraljici pčela, matici, šljam koji živi od tuđeg rada.

U prirodi jednom dođe taj dan kada pčele radilice nasrnu na truta i ubiju ga. Na takav dan u ovim ljudskim odnosima, slično životu pčela, Vašington je čekao već više od dve godine, ali se nije dogodilo ništa. Džordž Holms je u svakom slučaju bio guverner Teksasa i spremao se da ponovo bude izabran. Lisa Grej je bila njegova sestra. Ma koliko to zvučalo neverovatno, oni su u bratskoj i sestrinskoj udruženosti koristili Teksas kao da je njihov dućan u kojem se poslužuju kada to zažele.

– Naša jedina šansa – rekao je Vajat Erp Doku – da mu stanemo na put jeste da zatvorimo izvore novca koji mu omogućuju prljave rabote. Uzeti mu novac kojim plaća celu regimentu revolveraša i hladnokrvnih ubica i tako teroriše ceo Teksas. A novac stiže iz Karizo Springsa odakle Lisa Grej „roji svoje pčele i goni ih da donose med”.

Zbog toga je Dok Holidej sada bio ovde. Obećao je svom starom prijatelju da će mu pomoći kao i bezbroj puta do sada. Nije to radio samo zbog novca, nego je pokušavao takvim akcijama da da neki smisao svojim lutanjima, svom postojanju.

Posmatrao je kako gorila u ljudskom obličju grubo goni devojke ispred sebe. Ono što mu je bilo neshvatljivo da niko na to nije obraćao pažnju. Primetio je čak dvojicu momaka koji su išli glavnom ulicom i uz širok osmeh pozdravili Stivensona kao starog prijatelja. Pri tome su pogledima svlačili odeću sa dveju nesrećnih devojaka i sigurno pravili prljave viceve i primedbe. Po izrazu lica to se moglo lako zaključiti.

Dok nije mogao čuti sa trema gde je stajao.

Devojka je u međuvremenu prestala da vrišti. Predajući se svojoj zloj sudbini, devojke su išle ispred Stivensona.

Dok je stegao usne. Znao je da će možda počiniti pogubnu grešku ako se sada bude umešao. Međutim, jednostavno nije mogao drugačije. Kod nje ga je postojala uvek granica. Ukoliko bi ona bila prekoračena, ništa ga više nije moglo zaustaviti. Onda bi jurnuo kao pobesneli bik kada ugleda crvenu maramu.

Upravo je ta granica bila prekoračena time što je Stivenson, ocenivši da jedna od devojaka ide suviše sporo, zamahnuo i udario je nogom tako da je pala u prašinu.

Izašao je iz senke nastrešnice na zaslepljujuću svetlost sunca držeći ruku na svom koltu sa drškom od slonovače, povikao je preko ulice. – Okreni se!

* * *

Džek Stivenson je hodao brzo i neka-ko zmijoliko. Naglo se okrenuo i već

držao u ruci „kolt” kalibra 45 u svojoj maljavnoj ručerdi, ali je video samo poštansku kočiju ispred sebe koja je baš u tom trenutku u punom trku protutnjala ispred njega, dižući veliki oblak prašine.

Dok je promrsio neku kletvu, jer mu je, kao i Stivensonu uostalom, kočija zatvorila vidik, a zatim i oblak prašine. Kočija je, istina brzo zamakla, ali gusta zavesa prašine se nije razilazila tako brzo. Neko povuče Doka za pojas, a jedan piskav, dečji glas povika. – Sijnor, vi mora da ste pijani. Zar po svaku cenu hoćete da izigravate junaka?

Dečak koji ga je vukao svom snagom mogao je imati 12 do 13 godina, ali mu je lice ličilo na ono četrdesetogodišnjaka.

– Hajdemo senjor, moramo umaći što pre!

Pošao je za dečakom koji je poskakivao ispred njega. Nekoliko trenutaka kasnije našao se u jednoj kolibi u kojoj je prvi put mogao malo bolje da osmotri dečaka.

– Koliko ti je zapravo godina, mali? Kako se zoveš?

Zovite me Manuel. Za dve nedelje punim 16 godina.

Dok je gledao je dečaka s nevericom.

Manuel se kiselo osmehnu i objasni. – Nemoj mi pričati bajke, senjor. Ti si ovde zbog Marisele. Kao ja zbog Megan. Zar bi se u protivnom malo pre zakačio sa onim tvorom? No tim dve-
ma devojka-
ma nema pomoći, niti može

biti, ako ti i Stivenson zapodenete kavgu. Ako te ne ubije on, ustrelíće te neko od njegovih ubica. Toliko pameti bi, u stvari, trebalo da imaš.

Dok se takođe nasmija. – Ludaci i deca često govore istinu, amigo. Nego da te pitam, ko je Marisel?

Manuel nabra svoje ionako izborano čelo i promrsi nevoljno. – Nemoj me smatrati ludim, Amerikanče, bolje rečeno, gringo! Pretpostavljam da ti je Marisela verenica.

Doku osmeh nije silazio s lica. – Koliko se brzo može doći do verenice? Cenim da je Marisela jedna od dve devojke koje je onaj tip gonio isred sebe. Odaj mi koja je od njih dve Marisela.

Manuelov pogled je predstavljao mešavinu ljutnje i nedoumice.

– Hoćeš da tvrdiš da ti Mariselu uopšte ne poznaješ, senjor?

Dok potvrdi, a Manuel je još uvek s nevericom odmahivao glavom. – Marisela je ona sa plavom pletenicom.

– A ona druga devojka?

Kepec opsova na meksikanskom.

– Megan je moja sestra.

Sada je Dok odmahivao glavom.

– Uopšte ne ličite jedno na drugo.

– Majka nam je jedna, ali očevi nisu. Ja uostalom, imam još dve sestre koje takođe ne liče na mene. Zbog očeva...

– Okej – prekide ga Dok – shvatio sam već sve amigo. Ispričaj mi kako je tvoja sestra dospela ovamo, i šta znaš o onoj drugoj devojci Mariseli?

– Lisi Grej su potrebne nove pčele radilice, kako ih ona naziva.

Kako je to ovaj kepec rekao zvučalo je trezveno, čak surovo, jer je delovalo kao nešto što se razume samo po sebi, kao da baš tako mora biti.

– Tada kraljica pčela matica, Lisa Grej šalje svoje lovačke pse i oni se okome na svaku upola zgodnu devojku.

– Hoćeš da kažeš da revolveraši Lise Grej uzimaju sa farmi devojke tako, bez izbora i prinude ih da...

– Oprez, senjor! – povika Manuel.

Dok se naglo okrete i ugleda gorilu kojeg je malo pre hteo da izazove na dvoboj. Ovaj je već držao revolver.

* * *

– Nije te uopšte bilo lako pronaći – promrsi Stivenson. Sada kada je stajao tik ispred njega, Dok je mogao da zaključí do koje mere ovom momku odgovara opis gorila.

– Malo pre si hteo nešto od mene, momče. Sada sam tu.

Dok se ujede za usnu. Mašiti se revolvera značilo bi u ovoj situaciji samoubistvo. U svakom slučaju izgledi su mu bili bedni, jer ovaj revolveraš ima nameru da ga ubije bez obzira na sve. Znao je da stranac ne može preduzeti baš ništa.

No često kao što to u životu biva, onaj na kojeg se ne obraća pažnja odlučuje ishod. U ovom slučaju je Manuel bio taj na koga nije obraćana pažnja. Bolje rečeno, Džek Stivenson nije obraćao pažnju na njega, kao uostalom ni Dok koji je držao pogled prikovan za cev

revolvera u koju je piljio iz neposredne blizine, čekajući da iz nje blesne ubilačka munja.

Manuel se prišunjavao kao pacov. Nalazio se između Stivensonovih nogu koje su bile u raskoračnom stavu. Džek Stivenson ga nije primetio. Manuel ga je ugrizao iz sve snage.

Džek Stivenson zaurla kao ranjena zver. Zgrčio se od bola i ispustio iz ruke oružje mašajući se za mesto za koje ga je kepec ujeo. Dok je za trenutak bio zbunjen, nije shvatio šta se zbio. Ipak brzo je shvatio da mu je ovaj smešni kepec spasao život.

– Ubi ga senjor... pucaj već jednom – siktao je kepec poskakujući. Nezavisno od toga što Dok Holidej u principu ne bi pucao na nenaoružanog protivnika, najednom mu je sinula ideja da neće imati povoljniju mogućnost da uđe u „pčelinjak” od ove, posredstvom gorile koji se ubrajao u najbliže plaćenike pčele matice!

Dok prvo žestoko udari nogom Manuela tako da je leteo kroz vazduh, a onda pao na drugi kraj prostorije. Kepec ga je posmatrao iznenađeno ne shvatajući šta se zbiva. Psovao je ljutito na meksikanskom, tako je Dok mogao da razume samo nekoliko reči.

– Diši duboko čoveče. Duboko i mirno – savetovao je Dok gorilu, koji se još uvek zgrčen od bola valjao po tlu.

– Odmah će popustiti, veruj mi, hombre!

Džek Stivenson je gledao Doka očima zakrvavljenim od bola i promrsio. – Je li te neko već u...

Dok Holidej ga prekide. – Nije ujeo, brate ali me je nagazio.

Tako su njih dvojica postali, moglo bi se reći, sapatnici. Dok podiže Stivensonovo oružje s poda i pruži mu ga. – Ne bi trebalo da svoje stvari tako razbacuješ naokolo!

– Prokletstvo! – promrsi Stivenson koji je već pomalo mogao da diše normalno. – Ko si ti u stvari?

– Moje ime je Dok Holidej, a Mari-sela, devojka sa plavom pletenicom je moja verenica.

– Vraže! – opsova Manuel i počeo da trlja ljutito svoju povređenu nogu. – Vraže! Znao sam da taj gringo ima puna usta laži.

Dok je strahovao da mu Manuel može pokvariti plan pa je povikao. – Gledaj da se izgubiš odavde momče inače ću ti dati još nekoliko udaraca. Istina – namignuo je kepecu, ali nije bio siguran da je Manuel u svom besu primetio te znake. U svakom slučaju pokupio se i otišao. Zamakao je za ugao kuće.

– Taj prokleti pacov! – negodovao je Stivenson kada je Manuel otišao. – Trebalo je da ga ubijem. – Onda je svu pažnju usmerio na elegantnog Amerikanca. – Ona plavuša je, dakle tvoja devojka? Nisi imao sreće, amigo. Moraćeš da potražiš drugu verenicu. Mala će od sada raditi za Lisu Grej. Ako si se baš jako nameračio na nju možeš je imati u svako doba, ali to

svaki put staje nekoliko novčanica. Ali šta se sve na ovom svetu ne čini zbog ljubavi.

Rekavši to Stivenson je prasnuo u grohotan smeh koji je išao Doku na živce. Za dlaku je tom gorili pucao u – krzno! Uprkos tome procedio je tobož zabrinut – U pravu si. Ima dosta lutkica koje trče naokolo. Osim toga ne plaćam baš rado ono što mogu imati besplatno!

– Nemoj govoriti tako. Razgledaj malo „pčelinjak” Lise koji upravo i nosi takvo ime – hotel „Košnica”. Tamo ima lutkica, velim ti za koje bi dao i poslednji peni, jer do toga u običnom životu nikada ne možeš doći. .

Stivenson se smejao i dalje, a Doka su svrbeli prsti.

-Hajdemo! – pozva Džek Stivenson gledajući Doka sa strane s puno zlobe.

– Radoznao sam kakvo će lice načiniti tvoja verenica kada te bude videla i kada prvi put budeš stavio nekoliko novčanica da platiš ono što si do sada od nje dobijao besplatno, čoveče.

Tek u tom trenutku je Dok postao svestan klopke koju je sam sebi postavio. Šta onda ako budu primetili, a hoće sigurno, da ga Marisela uopšte ne poznaje.

* * *

„Košnica” pisalo je na ogromnoj tabli iznad portala zgrade smeštene na blagom brežuljku usred grada tako da je visinom nadmašivala Karizo Springs. Svuda oko zgrade bio je slobodan

prostor pa je delovala još veća i bila upadljivija sa mnogim ukrasima i velikim talasastim krovom. Tri sprata sa mnogobrojnim sobama i odajama služile su predviđenoj nameni. U prizemlju je bilo nekoliko malih saluna i jedan veliki u kojem se nalazio džinovski šank. Odatle su devojke donosile piće u ostale manje salune i bile vođene u svoje sobe.

Kancelarija Lise Grej se nalazila u zadnjem delu zgrade u prizemlju. Velika prostorija s ogromnim pisaćim stolom kojim je trebalo načiniti utisak. Po dimenzijama nipošto nije išao uz damu. No, Lisa Grej nije, uostalom, ni bila dama. Bila je to odlučna, poslovna žena bez skrupula i hladna kao santa leda. Njen stan se nalazio na spratu odvojen gvozdenim vratima od ostalih prostorija.

Ova javna kuća, „Košnica” kako ga je Lisa nazivala imala je stotinjak pčela radilica. Posle izvesnog vremena su se smenjivale. Međutim, nisu mogle da se dokopaju slobode nego su slate preko granice u Meksiko i najčešće menjane za lepe mlade Meksikanke. Lisa Grej koja je isto tako počela sa dna ovog zanata i polako se penjala, grabeci sve više, sada je imala 45 godina i bila još uvek lepa žena. U svakom slučaju imala je dara da na najbolji način koristi šminku.

U ovom trenutku je Lisa Grej sedela u svojoj kancelariji za pisaćim stolom, a nasuprot nje mršav, tamnopus čovek odeven u gradsko odelo. Čovek izbraz-

danog lica i sivih očiju iz kojih je izbijala studen. Bio je to senator Fred Richards, desna ruka guvernera Džordža Holmsa u pravom smislu reči. Neki ljudi su ga smatrali sivom eminencijom, osobom koja je u stvari vladala Teksasom. Senator je nešto ranije stigao poštanskom kočijom. Sada se smejaio sadistički, pokazujući na kofer koji je ležao otvoren na pisaćem stolu. Glas Freda Richardsa je zvučao teško i bolno odjekivao u ušima.

– Bojim se da će ovog puta guverner biti prilično razočaran, a mogao bih da kažem i veoma ljut, draga moja. – Pri tome je pokazao na kofer pun novčanica. – Cenim da unutra ima za trećinu manje od sume nego što je tvoj brat s pravom očekivao, slatka moja.

Lisa Grej je mrzela mali broj osoba na ovom svetu. Ovog lupeža, međutim, mrzela je iz dubine duše. Bio je to zao duh koji je imao ogroman uticaj na njenog brata Fred. Već duže vreme Lisa nije mogla da odagna slutnju da Richards drži njenog brata u šaci.

– Za pola godine se ponovo bira guverner, mala. Ti nadam se znaš šta to znači za Freda! – kazao je Richards.

I izbor senatora takođe, pomisli Lisa gnevno. Međutim, to se po njenom spoljnom izgledu nije moglo zaključiti. Naprotiv, delovala je vedro i poverljivo. Objasnila mu je tonom koji je zvučao umiljavajuće. – Moji ljudi su već nedelju dana na putu. Treba da dotečaju nove devojke. Moje pčelice ovde donose premalo meda, potrebne su mi

nove. Kada sledeći put budeš došao da inkasiraš, bićeš zadovoljan, Fred.

– Tome se veoma nadam – primeti senator zlovoljno i zatvori kofer.

– Hoćemo li gore u moje prostorije? – Bila je to jednoznačna Lisina ponuda, jer nije želela više da razgovara o poslovima. Ranije bi Fred na takvu ponudu poskočio i kao psetance sledio svoju gospodaricu. Setivši se toga, Lisa mu se nasmeja.

– Okej, Lisa. – Fred je ustao sa stolice. Zevao je, gledajući je krajnje neinteresovano. – Imaš pravo, potrebno mi je opuštanje. Idem preko u salune i potražiću devojku koja će mi se dopasti...

Bio je to trenutak u kojem je Lisa otvorila levu uzanu fioku svog pisaćeg stola u kojoj je ležao „kolt”. Mašila se za oružje.

* * *

Kada se Dok približio vratima posmatralo ga je bezbroj ženskih radoznalih očiju. Među njima je bilo i vraški lepih cura, zaključio je. Samo Megan i Marisela, koju je proglasio svojom verenicom nisu bile među prisutnima. Za šankom su podbočena stajala četiri tipa koja su podsećala na Stivensona i odmeravala ga. Verovatno su ga smatrali novim gostom kojeg je Stivenson dovukao ovamo. No u tom trenutku kao da je eksplodirala bomba, kada je jedan od četvorice uzviknuo. – Poješću metlu ako ono nije Dok Holidej!

Sada su ga svi posmatrali s neskrivenom radoznalošću. I Džek Stivenson takođe.

– Kada si mi kazao kako se zoveš odmah mi se to ime učinilo odnekud poznatim. Pomislio sam da sam ga ranije morao čuti negde promrsio je Stivenson.

Jedan od četvorice za šankom razvuče široko usta u osmeh. Dok se međutim, nije mogao setiti da je tog momka video ikada ranije.

Momak se ukopa ispred Doka i reče – Ted Garet, amigo. Ti me se izgleda više ne sećaš? Bilo je to pre više godina u Santa Feu. Već sam te imao na uzici.

– Pomoćnik Garet – nasmeja se Dok kiselo... Sada se prisetio svega. Tada je nedostajalo samo još dva sata pa da visi na vešalima. – Bože moj, gde su sada ta vremena?

– Ni do danas nisam shvatio kako ti je tada uspelo da umakneš, Holideje.

Dok Holidej sleže ramenima. – To su samo lanjski snegovi, Garet...

– Hej – zaključí Stivenson, pokazujući zube – Ti si baš prava slavna ličnost, hombre!

Tako je Dok Holidej iznenađujuće brzo bio prihvaćen među ove tipove kao ravnopravni član. Nije zamišljao da će biti tako jednostavno.

Džek Stivenson se razmetao svojom obavešćenošću – Nećete mi verovati, ali on je verenik one nove plavuše s kikom. Garet začkilji. Pogled mu je postao podozriv i oprezan. – Ako je do-

šao ovamo zbog te male, biće nevolja. Ja ga poznajem, ljudi.

Stivenson se nasmeja podrugljivo. – O tome smo već govorili. Ako hoće ovde može dobiti sve besplatno. Zbog čega bi onda momak kakav je on, jedino i uporno želeo onu plavokosu?

Sada su se svi smejali. Za njih je ova priča bila okončana. Odnosili su se prema Doku kao da je jedan od njih. Onda odjeknu pucanj.

* * *

Fred Ričards je registrovao Lisin pokret i odmah reagovao. Podigla je ruku u kojoj je bio revolver, ali je stolica na kojoj je trenutak ranije sedeo Ričards poletela. Izbila je Lisi oružje iz ruke. Istina „kolt” je izbacio metak pri udarcu stolice ali se zario tako da nikome nije naneo štetu, u zid, između prozora i ormana.

„Kolt” je pao na pod.

Stajali su jedno preko puta drugog veoma blizu i gledali se besno.

– Ti, prokleta podmukla zveri! – promrsio je Ričards.

Lisa je siktala. – Ubiću te... jednog dana ću te ubiti, kunem ti se tvore!

Sive senatorove oči blistale su nekim opasnim sadističkim sjajem. – Dovoljna je samo jedna moja reč i ti ćeš stići u Meksiko. No, suviše si stara da bi te i Meksikanci hteli. – Smejao se cinično. – Ne verujem da će tvoj brat pružiti ruku da te zaštiti.

Lisa je bacila vazu koja je stajala na pisaćem stolu u pravcu Freda Ričard-

sa. Podrugljivo se smejao promašaju. Vaza je udarila u pod i razbila se u paramparčad.

– Lažeš, razbojnice! Fred nikada ne bi svoju rođenu sestru...

– Hoćemo li da proveravamo? – rugao se i dalje senator.

Piljila je u njega i odjednom poverovala u ono što tvrdi. Ričards je imao nešto čime je ucenjivao njenog brata. Moram ga ubiti, proletelo joj je kroz glavu. Zaboga, što malopre nije bila dovoljno brza.

Čulo se snažno kucanje na vratima. Otvorila su se, a na pragu su stajali Džek Stivenson i Ted Garet. Iza njih su se videla radoznala lica ostalih ljudi.

– Ovde se pucalo... – kazao je Stivenson gledajući oko sebe. Otkrio je „kolt” na podu i krhotine vaze. Najzad se njegov pogled zaustavio na Fredu Ričard-su koji ga je odmeravao hladno.

Senator u ovoj kući nije bio nepoznat. Zbog toga je Lisa morala da reaguje odmah. Skinuće Fredu ovog razbojnika s vrata. Celog života je dejstvovala uglavnom spontano, bez razmišljanja i uvek prolazila dobro.

– Ubijte ovo đubre od čoveka! – povikala je. Ni sama nije bila svesna šta joj je to prešlo preko usana. No sada kada je bilo izrečeno morala je i da potkrepi, – Pretio mi je, uvredio me. Sredite tog pasjeg sina!

Fred Ričards je stajao ne pomerivši se. Hladan, ciničan osmeh izobličio mu je mršavo, upalo lice.

– Hajde već jednom, šta čekate – vikala je Lisa gnevno.

Džek Stivenson i Ted Garet nisu reagovali. Lisa ih je gledala još uvek ne shvatajući u čemu je stvar.

– Ođvucite je u njene prostorije i zaključajte – čula je kako senator govori ljudima zapovedničkim tonom. – Jedan neka stalno stražari ispred gvozdениh vrata. Ona ne sme napolje, niti ko sme da ulazi kod nje!

Bilo je to kao da je neko sasuo Lisi kofu ledene vode na glavu. Nije shvatala ništa.

Džek Stivenson klimnu potvrdno glavom. Cela ova stvar, ovakav rasplet događaja kao da ga je zabavljao. To Lisi nije moglo da promakne. Odjednom joj je bilo jasno i zbog čega. Ona nikada nije htela da pusti Stivensona u svoju postelju. Prezirala je sve te revolveraše koji su za nju obavljali pogane poslove, bez njih, međutim, ne bi mogla.

– Vi smrdljive izdajice! – siktala ja Lisa van sebe. Reakcija na to bio je samo podrugljivi smeh.

Fred Ričards sede na Lisinu stolicu iza pisaćeg stola.

– Ona sa sledećom grupom ide u Meksiko!

Sada je Ričards bio gazda u to nije bilo sumnje. Lisa je piljila u njega, ne shvatajući šta se oko nje zbiva iako je sve videla sopstvenim očima.

Džek Stivenson je uhvatio za mišicu i naredio. – Čula si, šećeru!

Dakle, krenimo.

Gurao je Lisu ispred sebe. Bila je suviše iznenađena da bi pružala otpor. To joj, uostalom, ne bi uopšte koristilo. Gurao je prema vratima dok su ostali momci obrazovali špalir kroz koji je morala da prođe. Užasnula se svih tih podrugljivih, neprijateljskih lica. Ti ljudi su je, mora biti, oduvek mrzeli. Zbog čega, pobogu, zbog čega? Lisa nije shvatala da je to posledica prezira sa kojim se ophodila s ovim ljudima, a oni su joj sada vraćali mržnjom koju nisu krili.

Stivenson je vukao Lisu sve do velikog salona odakle su stepenice vodile na gornje spratove. Devojke su zbunjeno gledale. Nisu mogle da shvate šta se to zbiva.

Samo je jedna osoba delimično shvatala šta se odigrava. U stvari sasvim dovoljno. Bila je borba za vlast! To je bio Dok.

Još pre nego što je Stivenson sa Lisom ispred sebe stigao do stepenica Dok mu je preprečio put. Nije rekao ni reč samo je ćutke gledao gorilu. Međutim, Stivensonu nije promakla pretnja koja je izbijala iz Dokovih čelično plavih očiju.

– Hej, sklanjaj se s puta! – zahtevao je Stivenson. Ipak, zaustavio se jer Dok nije hteo da se skloni.

– Kakva se to igra ovde igra, Stivenson? – Dokov glas je bio tih, ali oštar.

– Šta te se to tiče? – promrsi gorila...

– Jeste li vi ovde šef, gospodo? – pitao je Dok i zainteresovano posmatrao Lisu.

– Recimo, bila je – kazao je Stivenson podrugljivo. – Sada je ta igra završena. Ponašala se kao da je nešto naročito. Verovala je da zbog toga što za razliku od ovdašnjih cura može da bira muškarce, može biti dama.

– Zaveži, Stivenson, da ti ja ne bih zapužio usta! – upozorio ga je Dok.

Jedna od devojaka šapnu mu – Budi oprezan, šećeru, inače će te oni samleti.

Tako je, uostalom, i izgledalo. Četiri čoveka koje je nešto ranije zatekao za šankom vrebali su kao divlje mačke spremne na skok jer su iza Stivenso- na ugledale miša. Njihovi pogledi su govorili Doku da bi ga sredili sa zadovoljstvom da im Stivenson i Lisa ne predstavljaju prepreku.

U tom trenutku su dva čoveka naišla s vrata vodeći između sebe devojku koja je delovala izbezumljeno. Oči su joj bile pune suza. Odmah je podsetila Doka na Mariselu i na Megan.

Obojica se ukopaše u mestu piljeći u prizor koji su zatekli. Jedan od njih povika – Prokletstvo Stivenson, šta se zbiva ovde?

Gorila očigledno nije bio oduševljen njihovim dolaskom. Procedio je kroz zube. – Bolje je da se držite po strani.

Dok Holidej je istina bio u svemu ovom potpuni autsajder, pa ipak mu se držanje ovih ljudi činilo pomalo čudnim. Onda mu je sinulo da se ovde radi

o različitim grupama. Stivensona i onu četvoricu momaka sa šanka je Ričards već odavno podmitio, a da Lisa ni za trenutak nije posumnjala u to. Međutim, ona je zapošljavala još revolveraša i ako senator nije i njih podmitio onda ova žena može u svojoj kući imati priličnu moć.

Dva čoveka pustiše devojkicu i priđoše bliže. Lisa im je doviknula – Stivenson me je prodao senatoru Ričardsu, taj prokleti kojot. Ubijte to kopile, a ja ću vam platiti dvostruko.

– Ričards je bogat, da bogatiji ne može biti – isceri se Stivenson. – Kladim se da bi vas platio pet puta više od ove veštice!

Dvojica pridošlih revolveraša su se zvali Džo Vebster i Džim Roal, ali je to Dok saznao tek kasnije. Obojica su nosili revolvere velikog kalibra.

Džim Roal je bio mali i dežmekast a Džo Vebster visok i vitak. Kazao je Roalu glasno – Ne zvuči loše, Džimi, zar ne?

– Svakome od vas po pet hiljada na ruke – vikala je Lisa lica izobličenog od straha.

Džim Roal se isceri na Vebstera – Zvuči još bolje, Džo. Šta ti misliš o tome?

– Razmislite o tome. Pet revolvera prema dva – kazao je Stivenson mrzovoljno. – Da li vam se to dopada momci?

– Računica baš nije tačna, bar ne potpuno! – primeti Dok ozbiljno tonom kojim bi govorio knjigovoda. – Stivenson

je zaboravio mene, amigosi. Možete računati sa mnom. I kada smo već kod toga ovde će se sve pretvoriti u krhotine. A tamo gde se tako nešto dešava, nema najčešće ničega da se nasledi. U svakom slučaju ne više od 5.000 koje vam Lisa nudi.

Odjednom je zavládala tišina. Dok je našao prave reči. Nasleđe je bila prava reč koja je pala na pravo tle, kako se odmah moglo primetiti. Ted Garet je prekinuo tišinu.

– Momci, Dok je uvek bio najbolji.

– Ne govori u zagonetkama, Bili. Šta time misliš? – kazao je tip koji je stajao uz Gareta.

Garet se osmehnu Doku.

– Naš amigo stalno pravi eksere sa iskrivljenim glavama, ali ga vi dobro poznajete skoro, kao i ja. Ono o čemu on govori jeste da bismo mogli da zatvorimo ovu radnju i sve pretvorimo u novac.

Ostala trojica su netremice piljila u Gareta. Jedan od njih reče. – To bi bilo nešto sasvim drugo od napojnice koju smo dobijali od senatora Ričardsa.

– I od plate za izgladnjavanje koje nam je udeljivala Lisa, pohlepna zver! – složili su se ostali.

– Vi prokleti poganci! – vikala je Lisa van sebe od besa.

Džek Stivenson nije spadao među ljude koji brzo misle, ali je njemu u međuvremenu sinulo. Povikao je oduševljeno. – Cure ćemo prodati u Meksiko što će svakom od nas doneti bogatstvo. Lisu ćemo dati besplatno

kao dodatak. – Pri tome se pljesnuo po bedru. Lisa se izgubila potpuno. Dokopala ga je svojim dugim, šiljatim noktima i izbrazdala mu lice kao prava divlja mačka.

Džek Stivenson svojom vikom nadjača ostale. Držeći se za obraz nagovarao je svoje pajtaše.

– Prvo i pre svega ćemo uzeti kofer s lovom, koji se nalazi u kancelariji na Lisinom pisaćem stolu.

Uz povike odobravanja pojurili su prema kancelariji. Lisu su ostavili kao naručeni, a nepodignuti paket. Samo je Dok ostao uz nju.

– Šta dajete da ove lupeže urazumim, mis Grej? – raspitivao se krajnje poslovnim tonom.

Lisa ga je gledala iznenađeno. No izgleda nije držala mnogo do njegove ponude jer je uzvratila neljubazno – Bojim se da se veoma precenjujete, mister. Morali bi da se ponesete sa dvanaestoricom oštrih momaka. Neke od njih već poznajete.

Doka kao da je sve ovo zabavljalo. Osmehnuo se – Dakle, koliko?

Pre nego što je Lisa mogla da odgovori, iz kancelarije su doprli gnevni povici. Kao prvi pojavio se Gareth vičući i psujući. – Onaj prokleti tvor od senatora namirisao je pečenicu. Ispario je sa punim koferom dolara.

Kao drugi pojavio se Džek Stivenson sa gnevnom razočaranom izrazom lica. Pogledao je Gareta i povikao – Hajde, potražimo ga. To kopile nije moglo sti-

ći daleko, a sledeća kočija polazi tek sutra ujutro rano.

Lisa pogleda Doka i reče tiho – Mister, dajem 100 hiljada dolara i bilo koju od devojaka koja vam se dopada.

* * *

Dok Holidej nije učestvovao u lovu na senatora Ričardsa. Potražio je sobu u „Marboa” hotelu i priuštio sebi kupanje u jednom kupatilu u gradu.

Sedeo je u kadi punoj sapunice kada se uz njega stvorio Manuel očigledno raspoložen za neku akciju. U svakom slučaju žestok udarac nogom nije Doku uzeo za zlo.

– Ti udaraš kao poludela mazga, senjor. Ali ti ja to ne zameram kazao je namigujući.

– Lepo od tebe. Dakle, šta hoćeš? – raspitivao se Dok.

– Koliko plaćaš za jednog senatora, gringo?

– Zar sada trguješ senatorima, sin-ko?

Manuela, međutim, ništa nije moglo izbaciti iz ravnoteže.

– Sa svim s čime se može trgovati.

– To je trenutno jedan senator iz Tek-sasa, zar ne?

– Pogodio si, senjor. Zbog toga što si mi prijatelj, dolazim prvo k tebi.

– To znači ako se ja ne „ukrcam”, ne prihvatim posao, ponudićeš ga na drugom mestu.

– Tačno. No, ima i drugih mogućnosti, to jest postoji još jedna da se uđe u posao – Manuel se pri tome smešio

zadovoljno kao lisica koja već u čeljusti drži gusku.

– Ti me zbilja činiš radoznalim.

– Neka bude pola pola! – predložio je Manuel kao neko ko u rukama ima sve adute.

– Pola pola od čega, ti mućku jedan!

– Pa ne znam baš pouzdano, ali najmanje 200 hiljada dolara mogao bih se kladiti.

– Prestani s tim opkladama, nerviraš me! – primeti Dok bez ljutnje jer ga je ovo zabavljalo. – Ako govoriš o nekom koferu punom love, pitam te jesi li ga uopšte video?

– Video sam.

– Zaboravljaš da sav rizik pada na moj tas, sinko. Sigurno senator neće dobrovoljno vratiti novac. U to nema sumnje.

– Polovinu ili ništa od posla – objasnio je kepec ledenog izraza lica na kojem bi mu mogao zavideti svaki profesionalni pokeraš. – Samo ja znam gde je to usijano uglevlje. Senatora ti uz polovinu novca dajem kao prilog.

– A tvoja sestra, zar ne brineš za nju?

– Ne naročito, imam još dve.

– Okreni se, izlazim iz kađe.

– Ne prenemaži se, sigurno sam video i nesto lepše – rugao se kepec. Ovog puta nije bio baš daleko od novog udarca nogom.

Ne zbog toga što se Dok osećao uvređenim, nego zbog toga što mu je način na koji se dečak ponašao sve više išao na nerve.

Međutim, sa onim koji je iza leđa imao jednog senatora i to još sa koferom punim novca zasluživao je oprezno rukovanje i krajnji obzir. U protivnom bi kepec doista mogao da pregovara i sa drugim zainteresovanim kojih je izvesno bilo. U to je Dok svojim kockarskim duhom bio uveren.

– Okej, nagovorio si me – Dok izađe iz vode dok se Manuel bestidno smešio.

– Ne shvatam što si se toliko prenemagao, gringo. Ne izgledaš baš tako loše.

Bio je to trenutak u kojem je Doku prekipelo. Nije mogao da se uzdrži nego je pogodio Manuela nogom tako žestoko da je poleteo kroz vazduh. Kada je srećno sleteo na tle počeo je da grdi. – Partner se ne sme šutirati, senjor. Ili još možda nisi shvatio da smo sada kompanjoni?

– Hajde, partneru – reče Dok suvo.

– Krenimo inače će nam još neko ispred nosa ščepati senatora i grdan novac s njim.

* * *

Kada se Fred Ričards približio vratima šerifske kancelarije, Ron Kejn, čuvar zakona je promrsio neku kletvu sebi u bradu. Bio je to čovek pedesetih godina, plećat i zdepast, ali je izgledao mlađi. U svoje vreme bio je nekoliko godina šerif u Laredu i tamo lupeže uspevao da dovede u red i načini od njih pristojne građane. Karizo Springs je bio nekako udobniji.

Senator Ričards bio je jedan od ljudi koji u Teksasu povlači konce, možda čak glavni među njima, što je šerif i pretpostavljao.

Imao je dobar nos da nanjuši takve stvari. Ričardsa je poznavao još iz Lareda. U to vreme se Ričards nije još bavio politikom. Dolazio je do novca za raznim kockarskim stolovima, a Ron ga je s vremena na vreme smeštao u svoj zatvor. Tako je bilo sve dok šerif nije shvatio da treba imati dobre odnose sa Ričardsom, jer je to donosilo dodatne prihode. Plata čuvara zakona bila je suviše mala.

Od kada je Ron postao maršal u Karizo Springsu živio je u izobilju, a Fred Ričards je u međuvremenu postao senator. On je, uostalom, obezbedio Ronu maršalsko mesto u Karizou. Naravno novcem, velikom sumom novca koja je poticala iz „Košnice”. Pčelinjak je već postojao kada je Ron došao u grad, ali nije ni ličio na ovaj raskošni trospratni hotel – javnu kuću! U međuvremenu je Lisa Grej došla u grad i izgradila sadašnje velelepno zdanje na brežuljku. Maršal ni sam nije mogao da kaže kako je do svega toga došlo. Sve je išlo postupno i najzad su u sve bill umešani Ričardsovi prsti. Naravno u guvernerovo ime. Nekako u to vreme je Fred Holms dobio izbore za guvernera. Tek kasnije je maršal saznao da su Lisa Grej i Fred Holms rođeni brat i sestra. Ona se zvala Grej po mužu od kojeg se razvela ili je bila udovica, to Ron nije znao pouzdano. Nije ga, uo-

stalom, ni zanimalo. U svakom slučaju mu je od tog vremena posao maršala pomalo sumnjiv. Nije bila u pitanju velika suma zbog koje maršal nije mogao da spava. Prosto, mrzeo je činjenicu da je kupljen. Ron se nije zanosio, znao je da je kao čuvar zakona kupljen.

Hotel je počeo da radi uz veliku pompu. Uostalom žena koje se prodaju bilo je oduvek i svuda, zbog čega onda ne i u Karizo Springsu. Međutim, nisu se prodavale devojke prinuđene na obavljanje ovog zanata. A da su tako devojke dospevale u kuću Lise Grej Ron je odavno znao. Mučilo ga je da goni iz grada nesrećne seljake koji su dolazili po svoje kćeri da bi ih spasli iz ozloglašene kuće. Tu su bili Lisini krvoločni psi, gomila plaćenih revolveraša koje je ona stalno gonila da rade. Imali su posla preko glave. Ron je proklinjao svoju bespomoćnost u odnosu na te plaćene ubice. U Teksasu, međutim, nije mogao da nađe pomoć, baš nigde. Ceo je bio zaražen zlom i mitom.

– Dobar dan – kazao je maršal muklo i ustao. Gledali su jedan drugog u oči gotovo neprijateljski. Nisu se videli više od godinu dana. Još od vremena žestoke svađe kada je Ron nazvao senatora profesionalnim podvodačem. Sada je pomislio da bi bilo bolje da kupi prnje i napusti grad odmah posle takvog sukobljavanja.

Senator spusti na pod kofer koji je imao u rukama. Glas mu je imao naredbodavni prizvuk koji je maršal mr-

zeo još iz vremena građanskog rata, kada je bio vojnik.

– U „Košnici” je velika gužva. Oni grubijani odjednom više ništa ne poštuju, a Lisa je htela da puca na mene. Potrebna mi je tvoja pomoć Kejn, to jest tvoja zaštita. I pomoć iz Fort Alisa...

* * *

– Otkud znaš gde se senator sakrio? – želeo je Dok da sazna od malog Manuela. Kepec je opet imao na licu onaj karakterističan lukavi osmeh.

– Motrio sam na pčelinjak, jer sam hteo da utvrdim šta je s mojom sestrom.

– Vidi ti njega, a ja sam pomišljao da te to ne interesuje baš naročito.

Manuel sleže svojim mršavim ramenima. – Bilo je to još pre što sam saznao ono o senatoru i koferu s novcem

– U redu – složio se Dok. – Pričaj dalje.

– Prisluškivao sam na prozoru koji je bio poluotvoren i čuo ih kako se svađaju.

– Koga si to čuo da se svađa?

– A koga bih mogao? – Manuel je odmahnuo glavom s očiglednim prezirom jer njegov novi partner nije znao baš ništa. Naravno Lisa Grej i senatora. Video sam pun kofer love. Bio je na pisaćem stolu otvoren!

Kepec je gledao na Doka s visine, jer je znao toliko stvari o kojim gringo nije imao pojma.

– Tada je Lisa Grej htela da upuca senatora. Taj izgledneli petao je, međutim, bio brži.

– A dalje? – insistirao je Dok. Pri tom se sapleo o jedan kamen koji je ležao na putu. Kuda me ti to vučes?

– Ne znaš ništa i još si pri tom nestrpljiv, to mi se baš sviđa rugao se Manuel.

– Ja ću te odmah... – zapretio je Dok.

– Samo udri gringo, to bi te od sada na dalje svaki put stajalo dodatnih deset odsto!

Stigli su do jedne uzvišice koja se nalazila van grada. Dok je gledao oko sebe. Otkrio je nešto niže od mesta na kojem su stajali malu, oronulu kolibu, sklonu padu. Pogledao je Manuela upitno.

– To je kuća veštice. Svi je izbegavaju. Naročito kada padne mrak.

– Kakve su to sad brbljarije? – brecnu se Dok nestrpljivo.

– Pre nepune dve godine su u kolibi nađena dva leša dveju starih žena. Kraj njih je visio obešen jedan momak. Telo mu se već napola raspalo, a pacovi su glodali ostatke. – Manuel je uživao u toj priči i pun očekivanja gledao u Doka, pretpostavljajući da će videti na njegovom licu užasavanje i strah. Najзад je prekinuo groznu priču i promrsio ljutito: – Ti si gringo u stanju da svakom pokvariš zadovoljstvo. Zbog toga bi tvoj udeo trebalo da smanjim za još deset procenata, zar ne?

– Prestani konačno s tim besmislicama. Jesi li siguran da ćemo tamo dole u kolibi naći senatora?

– Video sam svojim očima kako ga je maršal Kejn doveo ovamo zajedno sa koferom.

Dok je nekoliko trenutaka posmatrao kolibu. Delovala je usamljeno i nenastanjeno.

– Ti mi ne veruješ, senjor? – rekao je Manuel uvređeno. – Trebalo je da potražim drugog partnera.

– To je, doista, trebalo da učiniš! – uzvрати mu Dok kojem je kepec sve više išao na nerve.

– Sutra ujutro će blizu ovog mesta proći poštanska kočija i senator će se tu ukrcati u nju. Čuo sam da su baš tako ugovorili. Osim toga je maršal poslao telegram u Fort Alis i molio pomoć za senatora. Ako sve bude teklo kako su zamislili, trupa konjice treba da stigne još pre poštanske kočije.

Kepec bi mu verovatno još koješta ispričao da nije bilo usijanog olova koje se zarilo u pesak između njih dvojice.

– Zaklon! Manuel, beži u zaklon! – povika Dok bacajući se na tle. Uvukao se između dva velika busena trave koji su ga bezmalo zaklonili. Pucnji odjeknuše ponovo. Videlo se da seva sa jednog prozora na kolibi. Zabrinuto je trazio pogledom mladića.

Manuel se skupio kao crv i uvukao u jednu rupu u zemlji dovoljno veliku da sakrije njegovo majušno telo. Dovi-knuo je zburado. – Dakle, sumnjaš li i dalje, gringo?

* * *

Pucnji su prestali. Dok je otkrio usek u zemlji, neku vrstu plitkog kanala koji je koso vodio prema kolibi. Vero-

vatno su ga kiše obrazovale. Prigušenim glasom rekao je kepecu. – Ostani gde jesi, momče.

Onda je puzao duž zemljanog useka. Ništa se nije dogodilo. Kao da ga niko nije primetio. Doku pade na pamet da je zaboravio da pita Manuela da li je maršal ostao sa senatorom u onoj proklesoj kolibi veštica ili ga je samo smestio tamo i prepustio sudbini. Da je to znao sada bi bilo znatno drugačije. Razlika bi bila neprocenjiva.

Već i sukobljavanje sa senatorom, ma kakav on u suštini bio, predstavlja problem. Međutim, pucati na zvezdonosca o tome treba promisliti dobro. Čak i u slučaju da nije ispravan i da ne vrši svoju dužnost, uvek bi na sudu imao na svojoj strani zakon. Već se privukao kolibi na desetak metara a ništa se nije dogodilo. Mislio je na Manuelove reči. Prema onome što je čuo od kepeca u tu igru je bio umešan i maršal, bio u kolibi ili ne.

U tom trenutku odjeknu pucanj tako iznenada da se Dok trže. Bio je udubljen u razmišljanja o maršalu i o činjenici da tamo gde je maršal ni vešala ne mogu biti daleko. U prvom trenutku je pomislio da su meci namenjeni njemu, a onda je na brežuljku otkrio Manuela koji je poigravao kao Indijanci kada dozivaju kišu. Odmah zatim odjeknu još jedan pucanj...

– Prokleta budala! – promrsi Dok sebi u bradu. Naravno, nije mogao znati da je nesrećnog kepeca napala zmija zvečarka koja nikako nije mogla da ga

zakači, kao srećom ni meci namenjeni njemu.

Dok je već stigao do kolibe. Vododeri-na je koso skretala i završavala se iza kuće u jednoj udoljici. Skočio je svom snagom i našao se iza kolibe, izgrađene delimično od opeka načinjenih od blata. Jedan deo je bio polomljen i obrazovao rupu u zidu. Na drugoj strani kolibe, ispred prozora bez okna stajao je čovek, senator Ričards. Držao je „vinčesterku” u ruci i upravo povlačio obarač. Čuo ga je kako psuje i odahnuo s olakšanjem. Bio je to znak da je opet promašio Manuela. Od maršala ni traga. Znači imaće posla samo sa Ričardsom, što je, naravno, olakšavalo stvar. Potražio je pogledom najslabije mesto u zidu kraj već stvorenog otvora i snažno udario nogom. Kao ispaljen iz topa našao se u sredini kolibe pre nego što je Ričards shvatio šta mu se iza leđa dešava. A kada je osetio da nije sam, okrenuo se brže od zmije kojoj je neko stao na rep. Dok je međutim za odlučujući deo sekunde bio brži. U jednom skoku se stvorio uz njega i odgurnuo cev puške u stranu. „Vinčesterka” je, istina, opalila ali se metak zario negde u zemljani pod.

– Bacite je, senatore! – naredio je Dok, držeći cev svog „kolta” Ričardsu ispod brade. Na taj način ga je primorao da podigne glavu.

–Zbog toga ćete visiti! – uzviknuo je senator besno. Kao da je gubio vazduh, gušio se.

– Znate, ser – iscerio se Dok – ovu kolibu nazivaju kuća veštica. Zar niste znali? Prokleta je, kako pričaju.

Fred Ričards se izbuljio.

– Ko ste vi? – Ričards je poznavao većinu revolveraša koji su radili za Lisu. Neke od njih je sam plaćao, to jest podmićivao. Ovog čoveka, međutim, nije još video.

– Gde je kofer s novcem? – pitao je ozbiljno Dok Holidej ne odgovorivši na senatorovo pitanje.

Senator sa svoje strane takođe nije reagovao na Dokovo pitanje. Smejao se resko, histerično. Najzad je počeo da preti. – Za nekoliko sati će ovamo stići vojska pozvana iz Ford Alisa. Svi ćete biti obešeni!

– Gde je kofer, pitao sam? – insistirao je Dok. Senator se iscerio i pokazao u ugao kolibe. Tamo je stajao kofer. Međutim Dok nije mogao da odagna neko neprijatno predosećanje. Otvorio je kofer. Bio je prazan!

– Prokletstvo! – uzviknuo je.

Iza njegovih leđa se stvorio Manuel i vikao.

–Brzo, senjor. Kofer ovamo, dajte ga kroz prozor. Eno ih, dolaze!

* * *

Dok odgurnu u stranu senatora koji se i dalje podrugljivo smejao i pogleda prema proplanku. Kepec je bio u pravu. Išli su prema kolibi. Bila su bar desetorica. Među njima naravno Džek Stivenson i Ted Garet.

Holidej je ščepao senatora za ruku.

– Gde ste smuvali novac?

– Zar novac nije tu? – upitao je Manuel s nevericom. Gledao je svog partnera podozrivo kao da mu ne veruje. Još manje će mu verovati revolveraši, znao je to. Isto tako je znao na šta su sve ti momci spremni kada je u pitanju dobar plen.

– Moramo da pobegnemo odavde, Manuel – kazao je. Za trenutak je oklevao gledajući senatora, a onda doneo odluku – prepustiće ga revolverašima. No tada mu pade na pamet da bi Ričards, podmukli pas mogao da ih navuče na tanak led i da ih obmane da je on, Dok pokupio novac. Pri tome bi oni naravno videli da je kofer prazan.

– Evo ih, već stižu! – prosikta Manuel.

– Hajde, povešćemo senatora. Njega i prazan kofer – došapnu mu Dok. – Idi uzmi revolver i „vinčesterku”.

Ričards nije pokazivao nameru da se brani ili odupire. Verovatno mu nije baš bilo toplo oko srca pri pomisli da bi mogao pasti u ruke onim revolverašima.

Sva trojica su se provukla kroz rupu u zidu, koju je nekoliko minuta ranije Dok načinio u zidu i našli se napolju. Već su se čuli glasovi revolveraša. Dok dokopa Ričardsa za mišicu. Tako su trčali uz strminu koja se završavala žbunjem. Tu su našli zaklon. Pred njima se nalazio put kojim je išla poštanska kočija. Tu je, dakle Ričards trebalo da uđe u kočiju i ode iz grada. Tako bi tajno i mirno izneo novac i nestao. Za

ostalo bi se pobrinuo eskadron konjice iz Fort Alisa. Sve to po nalogu guvernera Teksasa. Konjica je, bez obzira na stepen okorelosti, ipak revolverašima tipa Džeka Stivensona uterivala strah u kosti.

Dok pogleda iskosa Manuela i upita ga. – Da te čujem sada pametnjakoviću, i još pritom rođeni detektivu. Možeš li mi sada otkriti gde je on sakrio novac. – Pri tome je pokazao na senatora Ričardsa.

Kepec je neko vreme razmišljao, a onda kazao gnevno. – Verovatno je izvukao novac iz prokletog kofera i zakopao ga, a ti si naseo na taj jeftini trik!

– Jedno ti se ipak mora priznati, mali smrdljivče – promrsio je Dok tobož gnevno. – Mnogo štošta ti nedostaje, ali drskosti imaš na pretek. Trebalo bi te položiti preko kolena i od tebe načiniti razumnu osobu.

Manuel je gnevno i prkosno stegao usne, a Dok se obratio senatoru. – Idemo sada nazad u grad. Za to vreme možete mirno razmisliti. Ili ćete vratiti novac ili ću vas predati Lisinim plaćenim ubicama. Šta bi oni od vas uradili toga se i sami možete dosetiti.

Tada se u daljini pojavi jedan jedini jahač koji se približavao prilično brzo. Kada se približio dovoljno, Dok je prepoznao maršala Rona Kejna.

* * *

Maršal je zaustavio konja i posmatrao ih s krajnjom ravnodušnošću.

Najzad mu se pogled zadržao duže na Doku. Kazao je samo – Gle, gle novo lice u našem prijatnom gradiću.

– Tip upravo stvoren za konopac, maršale – počeo je da govori senator svojim piskavim, meketavim glasom, očigledno ohrabren raspletom situacije. Ron Kejn je posmatrao senatora s gađenjem. Doku to, naravno, nije promaklo. Nešto između senatora i maršala ne funkcioniše, da se ne podnose, to bi mogao da primeti i slepac. Bilo je to saznanje koje je moglo da koristi. Zbog toga je pogledao maršala pravo u oči i kazao. – Zovem se Dok Holidej, maršale. Ne pripadam momčadi Lise Grej ako ste to slučajno pretpostavljali.

Izraz Kejnovog lica se nije menjao, samo su mu oči postale budne i podozrive. Pokazao je rukom na Ričardsa.

– Senator zahteva da budete obešeni. Šta mislite o tome?

– Ništa naročito – uzvratio je Dok. – Da li vas to čudi?

Prvi put se na licu čuvara zakona pojavilo nešto što bi moglo ličiti na osmeh, ali se iza njega krila neizmerna hladnoća. Bilo je jasno da je maršal i te kako žilav zalogaj, mada nije delovao nesimpatično. Čak se Doku činilo da će najbolje izaći na kraj sa maršalom ako bude otvorio karte i spustio ih na sto. Kako sada stvari stoje, situacija se nije mogla naročito pogoršati.

– Hteo sam novac iz kofera mister Ričardsa, maršale. Ne za sebe nego da

ga smestim na sigurno mesto, jer su vukovi Lise Grej bacili oko na njega.

– Fini mlad čovek koji izuzetno misli i radi časno. Baš lepo – govorio je maršal sarkastično. Bilo je jasno da Doku ne veruje ni reč.

– Možete verovati što vam je volja, maršale, ali ja sam rekao istinu.

– Znam celu istinu i samo istinu, tako vam Bog pomogao. Zar ne, amigo?

Manuelovo zadovoljstvo ovakvim razgovorom bilo je veoma ograničeno, a maršal, osoba koju valja uvažavati, zadavala mu je strah.

– Daj maršalu „vinčesterku” i revolver mister Ričardsa, Manuel. Ron Kejn prihvati oružje i osmotri ga.

– Iz puške je pucano – zakljuci čuvar zakona, ali je to Dok shvatio pre kao pitanje.

– Tačno, maršale. Mister Ričards se osetio ometenim u svom miru videvši nas da nailazimo. Pucao je na nas ali je srećom, promašio.

Maršal pruži Ričardsu revolver, a „vinčesterku” zadrža jer mu je i pripadala. Mrzovoljno je promrsio. – Nisam vam za to dao pušku, senatore. Ova dvojica vam nisu učinila ništa.

Senator je mračno posmatrao maršala ali nije rekao ni reč. Tek posle nekog vremena je prosiktao: – Hteli su novac. To, uostalom nisu ni porekli. Sigurno bi me, da su ga se dokopali, ustrelili hladnokrvno.

– Naročito ovaj kepec ovde – nasmejao se čuvar zakona podrugljivo, bacivši pogled na Manuela.

Dok zazvižda glasno i pokaza mimo senatora Ričardsa. Maršal procedi kletvu. Revolveraši Lise Grej nailazili su u širokom frontu, uz obronak. Držali su puške i revolvare u rukama.

* * *

– Cenim da će biti nevolje, šerife! – prošaputao je Dok. – Istina, ne znam kako stojite sa tom bratijom, ali ako bude potrebno možete računati sa mnom.

Čuvar zakona je žmirkajući budno pratio dolazak revolveraša.

– Okej, mister – rekao je. – Lepo od vas. Međutim, dvojica protiv desetorice to je račun koji se nikako ne slaže.

Kejn je, naravno, bio u pravu. Sa Ričardsom se nije moglo računati što se na njemu i videlo. On bi u najboljem slučaju pucao iz dobrog zaklona kao što je koliba i to na protivnika kakav je Manuel. Najbolje ipak u metu koja ne predstavlja baš nikakvu opasnost.

– Pre nego što počne igranka, maršale, gde je sada taj novac?

Ron Kejn odmeri Doka podrugljivo. – U banci, u trezoru smešten na sigurnom.

Doku Holideju je bilo jasno da ga čuvar zakona ni za dlaku ne smatra boljim od momaka koji su prilazili. No Kejn je ovakvoj situaciji prihvatao svaku pomoć, pa i Dokovu.

To sa praznim koferom i novcem sklo-njenim u banku nije bio prljavi trik. A senator kao mamac za ubice u kući veštica bilo je skoro genijalno. Maršalov

ugled u Dokovim očima silno se povećao. To nije bio primitivni seoski čuvar zakona kao što se možda zuckalo o njemu. Naprotiv, bio je izrazito oštrouman i s njim se moglo računati. Dok se, istina, u ovom času pitao da nije i sam bi zainteresovan za novac. Verovatno je i do njega stigla priča da se „Košnica” nalazi pred raspadom i da svako kidiše na ono što može još da ugrabi. Do sada su te javne kuće bila izvor bar polovine državnih prihoda. Iz njih je guverner uzimao novac da bi finansirao svoj izbor i plaćao momke. No sada je cela stvar bila pokvarena. Senator je još jedino računao na vojsku iz Fort Alisa da bi mogao da zajedno s novcem umakne iz Karizo Springsa. U tom računu je Lisa Grej postala vredna – nuli. U svakom slučaju dok ne stignu plavokaputaši iz Fort Alisa vukovi iz javne kuće gospodariće gradom.

Stigli su. Prvi su se zaustavili Džek Stivenson i Ted Garet, a za njima odmah i ostali. Cerili su se ili pokazivali preteća lica. U svakom slučaju za njih nije bilo uzmarka.

– „Lovu” na sunce, maršale pa ćemo vas ostaviti u životu – prvi se oglasio Stivenson.

Ledeni breg je u odnosu na hladno maršalovo lice bio dobar izvor toplote.

– Za najviše tri časa plavokaputaši će biti u gradu – saopštio je Kejn muklo.

Teško se moglo otkriti da je ipak bio nervozan. – Dakle, savetujem vam da nestanete iz grada. – Kejnovo lice kao da je bilo istesano od drveta.

– Ne mislite valjda ozbiljno da nas možete zastrašiti, maršale? – doviknuo je Garet. – U ovom trenutku su naši prsti na obaračima što je i vama jasno. A sada ću vam dati savet koji bi trebalo da poslušate ako vam je život mio. Dajte nam novac i mi ćemo nestati. U tom trenutku odjeknuo je zvuk trube...

* * *

Bila je to trupa od dvadeset vojnika na čijem je čelu jahao major.

U svakom slučaju preterano, jer bi za ovakav zadatak i poručnik bio dovoljan. Međutim, major Džeri Vin je iskoristio ovu priliku da umakne jednoličnoj svakodnevnici Fort Alisa. Trupa je baš prelazila oštru okuku na putu poštanske kočije. Videli su ispred sebe gomilu ljudi i major je naložio. – Trubaču, svirajte znak!

Major Vin nije situaciju uzimao ozbiljno, jer nije ni znao o čemu se radi. Komanda i trubljenje su ga samo zabavljali. Međutim njegovi ljudi su na signal trube počeli da galopiraju kao da kreću u napad.

Zahvaljujući tome jedan obračun je okončan, a da nije ni počeo. Major Vin je opazio čoveka sa maršalskom zvezdom na grudima i poterao svog konja do njega.

– Šta se ovde zbiva, maršale?

Ron Kejn je gledao majora kao da pred sobom ima sablast. Otkud iznenađa ovi plavokaputaši? Ron, naime, nije uopšte poslao telegram u Fort

Alis kao što je to zahtevao od njega senator. No, kako život ponekad ume da se poigrava, ovaj odred konjice se upravo nalazio na vežbi. Povod da jedinicu dovede u Karizo Springs bio je lične prirode, i suvereno pravo majora Vina. Naravno vojnici nisu imali pojma da ih ovde u gradu željno očekuju, bolje rečeno očekuje ih senator Ričards.

Čuvar zakona je bio čovek koji brzo misli. Pojava vojske predstavljala je čistu slučajnost što mu je u magnovenju bilo jasno. Međutim, Kejn je želeo da tu slučajnost okrene u svoju korist pre nego što ostali otkriju šta se ovde zapravo zbiva. No, nije smeo da smetne s uma da će plavokaputaši ranije ili kasnije napustiti grad, a da će Lisini revolveraši ostati u njemu. Uostalom, nisu učinili još ništa zbog čega bi ih trebalo obesiti.

– Sve je u redu, majore – kazao je maršal da bi smirio situaciju. Džek Stivenson i Ted Garet su shvatili opominjuće poglede čuvara zakona i razvukli usta.

– Nalazimo se na terenskoj vežbi – obavestio je major Vin maršala. – Odmorićemo se nekoliko sati. Konji se moraju oporaviti.

Ron Kejn se zadovoljno smeškao. Momci će se sručiti na hotel „Košnicu” kao što je, uostalom, uvek i bivalo. Major će biti u Lisinim odajama kako to već odgovara njegovom rangu, iako je tamo bilo i lepših i mlađih devojaka. Uostalom, u poređenju sa Fort Alisom, javna kuća u Karizo Springsu je

bila „sedmo nebo” u kojem su devojke umele da vojniku učine život vrednim življenja.

Džek Stivenson i Ted Gareth su izmenjali poglede. Čudili su se tome što je maršal ponudio lulu mira ali su iskoristili svoju šansu. Ted Gareth mahnu maršalu rukom i doviknu. – Hej, maršale, videćemo se kasnije! Okrenuo se i pošao niz obronak praćen ostalim momcima. Na to se oglasi senator.

– Stojte, vi lupeži jedni! – Onda se obratio majoru. – Ja sam senator Ričards, majore. Ja sam taj koji vas je pozvao da dođete sa svojim ljudima. Naređujem vam da one momke tamo pohapsite!

Major Džeri Vin je posmatrao Ričardsa s visine.

– Mene niko nije pozvao, ser. Da se to jednom za svagda utvrdi!

Ovaj tip tvrdi da je senator, razmišljao je Vin, znajući da njegove reči nisu bas bile ljubazne. Ako je doista to što tvrdi, onda treba ipak biti oprezan. Ti prokleti političari...!

Major je upitno pogledao čuvara zakona. Ovaj je promrmljao nešto nerazgovetno. Nešto mu očigledno nije odgovaralo. Dok je posmatrao maršala i po drugi put ozbiljno posumnjao da se i čuvar zakona ustremio na novac koji potiče iz javne kuće.

– Tačno, on je senator Ričards – potvrdio je maršal bez oduševljenja.

Major zatim pokaza na ljude koji su se uputili prema kolibi. – A oni tamo, maršale?

Kejn prostreli senatora ljutitim pogledom a onda odgovori. – To su ljudi iz „Košnice”, ser. Čuvari u službi gospođe Lise Grej.

– I njih treba da uhapsimo? – upitao je major iznenađeno.

Ron Kejn se okrenuo tako da ga senator nije mogao videti, a onda se kucnuo po čelu. Bio je to znak koji se mogao razumeti u svakom delu sveta bez znanja jezika.

– Bojim se da senator pogrešno vidi činjenice – kazao je Kejn podrugljivo. – Mislim da je slučajno čuo deo nekog razgovora i loše ga shvatio.

– Loše interpretirao, zar ne? – promrsio je major prihvatajući igru čuvara zakona. Taj senator je inače bio majoru krajnje nesimpatičan, a osim toga su njegove želje ometale majora da provede nekoliko sati u kući Lise Grej.

– Senator je naplatio račune u kući Lise Grej – kazao je maršal sasvim otvoreno, što je nateralo Ričardsa da se znoji od neugodnosti.

Major je odmahivao glavom. – Naplatio račune? Ne shvatam vas najbolje, maršale.

– Prilično je jednostavno, ser. Vlasnica hotela „Košnica”, ukoliko to već ne znate, jeste Lisa Grej. A ona je rođena sestra našeg guvernera. Ne znam to baš sasvim pouzdano, ali senator nailazi s vremena na vreme da pokupi novac kod gospođe Grej. Dakle pretpostavljam da je guverner uložio novac u hotel.

Major je razrogačio oči i gledao svog sagovornika s nevericom. – Zar u javnu kuću? – Vin je upotrebio pravi izraz koji je inače najčešće zamenjivan nazivom hotel.

– To tako, uostalom izgleda – objasnio je čuvar zakona suvo. Ričards se ponovo obratio majoru.

– Zahtevam vašu punu podršku, majore. U guvernerovo ime, naravno, jer ovde zastupam njegove interese.

Džeri Vinu se sve pobrkalo u glavi. Pogledao je maršala i promrsio. – Šta sad ovo treba da znači?

Kejn je bio pripremljen na sve pa je počeo da objašnjava majoru. – Nisam nameravao da o tome govorim, ali kad senator to hoće, u redu! Zahtevam da ga povučete iz zvanične funkcije i predate javnom tužiocu. Naravno u guvernerovo ime kojeg sam odavno obavestio šta se zbiva.

Vin je sada bio još smušeniji ako je to uopšte bilo moguće.

– Sada tek ne shvatam ništa.

– Sasvim je jednostavno, ser. Ono što je Ričards nameravao jeste grabljenje na gore. On sam je ukrao novac koji je trebalo da u guvernerovo ime preuzme od Lise Grej. Hteo je s tim novcem da tiho i tajno umakne. Verovatno preko u Meksiko. Isplatilo bi se, uostalom. Radi se, naime, o 200.000 dolara. Međutim, ljudi Lise Grej su uz moju pomoć osujetili njegove planove.

Senator je gledao maršala zbunjeno. Hteo je da kaže nešto. Ne da kaže

nego da dovikne, vrišti, ali mu je preko usana prelazilo samo krkljanje...

* * *

Te večeri je Karizo Springs pružao gotovo uobičajenu sliku. Uz jedan jedini izuzetak, zatvor u sklopu kancelarije maršala Kejna u tom trenutku imao je jednog jedinog gosta – senatora Ričardsa. Radilo se o starim računima između ove dvojice koji je ovde počeo da se poravnava, ali to nije moglo da traje u nedogled. Maršal je toga bio svestan. I Fred Ričards je to naravno znao, ali iza rešetaka Kejnovog zatvora to mu baš nije bila naročita uteha.

– I kako po tvom mišljenju ovaj cirkus treba da se okonča? – pitao je senator ljutito. Ron Kejn je ispred rešetaka i posmatrao je Ričardsa kao šarenu pticu koja mu je uletela u krletku.

– Znam, ti računaš sa guvernerom. Znam osim toga da će se tvoja očekivanja obistiniti, Fred. No, do tada ću ja odavno odmagliti.

– Zajedno sa 200.000 dolara – proceđi Ričards. – Tamo preko u Meksiku će te uhvatiti i obesiti, budi siguran.

Maršal se osmehnuo. – Baš je dirljivo koliko brineš za mene.

Sa Kejnovog lica nestade osmeh kada je ugledao Doka u pratnji dvojice vojnika. Upravo su prilazili vratima. Odmah je naslutio da će biti nevolja. Palo mu je na pamet da je učinio veliku grešku puštajući Doka da se slobodno kreće. Tipovi kakav je on uvek

rade stvari koje se ne očekuju i na koje se ne računa.

– Halo! – uzviknuo je maršal i udaljio se od ćelije prema kancelariji. Gledao je Doka i čekao, ne znajući ni sam šta.

– Halo, maršale. Šalje nas major. Trebalo bi da stavimo novac na sigurno mesto, jer će Ričards učiniti sve da ga se dokopa.

To je bio udarac, čak veoma žestok. Kejn je video da će celu ovu gužvu verovatno platiti sopstvenom kožom. Osetio je kako mu se želudac grči, a Dokov podrugljiv osmeh otkrivao mu je da je to kopile uspelo da ga prozre. Pozadi u dvorištu stajao je osedlan konj natovaren svim onim što je potrebno za dug i naporan put. Pribrao se i klimnuo potvrdno glavom.

– Okej mister Dok, novac je smešten u trezor banke. – Izvukao je iz džepa časovnik i pogledao, a onda sa žaljenjem nabrao obrve. – Nažalost prekasno je, prijatelji. Banka je upravo zatvorena. Dođite sutra ujutro pa ćemo otići po novac. Ja ću biti zadovoljan da se oslobodim odgovornosti.

Bio je to impresivan nastup, toliko da bi Kejn u svakom pozorištu tako odigranom scenom pobrao aplauz.

– Mora da ste se prevarili, šefe. – Dok se smešio ali njegov pogled nije učestvovao u tome. Bio je budan i hladan. – Novac ste naime još pre jednog sata podigli iz banke.

Dva vojnika su se očigledno zabavljala odlično, slušajući ovaj razgovor.

Bilo je to neka vrsta igre mačke i miša; nešto neuporedivo uzbudljivije od svakodnevnog života u kasarni i besmislenih egzercira.

Jedini kojeg to nimalo nije zabavljalo bio je maršal Kejn. Nemo je piljio u Doka uzalud tražeći reči koje bi mu mogle pomoći da se izvuče iz ove opasne situacije. Međutim, nije bilo ničega što bi mu pomoglo pa su Kejnovo čelo počele da rose krupne graške znoja.

– Dakle, gde je novac? – pitao je Dok Holidej hladno i strogo. Iako nije bilo neprijateljstva u tonu i držanju, Kejn bi ga mogao hladnokrvno ubiti za ono što mu je priredio. Znao je da taj priđošlica stoji iza svega. Iznenaden, slušao je Dokovu priču.

Treba ceniti to što ste već postupili krajnje predostrožno. Major namerava još danas, uprkos kasnim satima taj veliki novac pod zaštitom svojih vojnika bezbedno da dopremi u Fort Alis. Šta će dalje biti s novcem odlučivaće guverner lično. Dobro je da se stvar reši na taj način jer vas lično rasterećuje, što će vas sigurno obradovati!

Kakav prljavi trik! Maršal bi mogao Doku da zavrne šiju golim rukama jer je kipeo od nemoćnog gneva. Bez reči se uputio u prostoriju u kojoj se nalazio njegov krevet i prtljag spreman za put koji mu više neće biti potreban. Među prtljagom su bile i dve lanene vreće sa silnim novcem od kojeg se morao oprostiti. Nekoliko sekundi se Kejn borio sa samim sobom. Ne, da

nije bilo plavokaputaša potegao bi na Doka, iako je slutio da je ovaj brži.

Kada se Kejn vratio u kancelariju noseći dva lanena džaka s novcem, Dok mu reče. – Time ste se rešili i odgovornosti i briga, maršale.

Kejn je bacio džakove s novcem Doku pred noge. Gotovo da nije čuo ono što mu je Dok saopštio – Da ne zaboravim telegrafsku naredbu guvernera Holmsa. Treba odmah pustiti senatora Ričardsa na slobodu. On će preuzeti novac i pod vojnom pratnjom otići u Fort Alis.

* * *

Sat kasnije je konjički odred od šest vojnika pod komandom narednika Hopkinsa napustio grad vodeći senatora Ričardsa i prateći novac koji su sakupile vredne pčele Lise Grej. Major Vin je odlučio da sa ostalim delom svojih ljudi ostane u gradu. Bilo je to Lisino delo. Strahovala je da će njeni revolveraši nastaviti već započetu pobunu.

Dok se povukao u sobu i razmišljao o svom sadašnjem položaju, nalazeći duhovnu podršku u flaši brendija koju je poneo sobom. Kada je već razmotrio u mislima situaciju i sagledao svoj položaj krenuo je u poteru za Džekom Stivensonom, Bilom Garetom i njihovim prijateljima. U hotelu „Košnica” je bilo mnogih lica na kojim se čitao poziv na zabavu. Međutim, od revolveraša koje je tražio ni traga. Obilaskom ostalih

lokala u gradu situacija je bila još jasnija. Nisu bili u Karizo Springsu.

U maršalskoj kancelariji je gorela lampa. Posle dugog kucanja čuvar zakona otvori ulazna vrata.

Vi? – promrsi Kejn s nevericom. Gledao je Doka kao da pred sobom ima neman iz prastarih vremena.

Sedlajte svog konja i požurite, maršale. Prokletstvo!

Čuvar zakona se međutim nije ni pomakao. Čutke i namrgođeno je gledao Doka kao da mu je ovaj oteo ženu ili u poslednjem trenutku pokvario venčanje. Istina je da mu je učinjeno i gore od toga, jer mu je onemogućeno da se dokopa 200 hiljada dolara i da lepo i lagano živi preko u Meksiku.

-Trebalo bi da mislite upravo na onih 200 hiljada dolara, Kejn – primetio je Dok suvo. – Taj novac je u pitanju. Cela banda je nestala iz grada, najmanje deset do dvanaest ubica protiv šest bezazlenih vojnika, koji nemaju pojma da će biti likvidirani!

– I Fred Ričards – procedi Kejn dalje namrgođen. – Njega ste zaboravili, Dok.

Zaista na njega do ovog trenutka nije ni pomislio. Izgledao mu je i sada manje važna ličnost, budući da se radilo o životu mladih, čestitih vojnika, a njih se prljava igra koja se odigravala uopšte nije ticala.

– Neka vrug nosi Freda Ričardsa – promrsio je Dok.

– Ovde se radi o ... – maršal nestrpljivo odmahnu rukom.

– Nemojte držati propoved, čoveče. Jasno mi je i samom o čemu se radi. To sam i pretpostavljao, ali ste vi bili vraški pametniji od mene.

Kejn je na neki način bio u pravu. Međutim nije on savetovao majoru Vinu da novac šalje uz takvo smešno slabo obezbeđenje u Fort Alis. Morao je da krene i on sa celim eskadronom. Možda bi se u tom slučaju razbojnici predomislili...

– Okej, dakle krenimo. No, nas smo samo dvojica. Jeste li i o tome razmišljali, Dok? Osim toga treba još jedno pitanje da raščistimo, amigo!

Dok je posmatrao maršala mirno, ne trepnuvši.

– Znam na šta ciljate, Kejn. Treba da odlučimo sada šta će biti sa tolikim novcem ukoliko ga se mimo svih očekivanja ipak dokopamo? To ste mislili, maršale, zar ne? Ni ne možete da podnesete da nedužni vojnici stradaju, ili vam je samo stalo da se dokopate bogate lovine?

– Trebalo je da postanete propovednik! – kazao je maršal podrugljivo. – Zar me smatrate tolikom budalom da ću izneti svoju kožu na pijacu ni za šta, tek tako?

– To ne, nikako! – uzvratio je Dok. Do sada sam vas smatrao za pristojnog čoveka koji ume da razlikuje dobro od zla, pravedno od nepravednog i da nepravdu jednostavno ne može da podnese.

Rekavši to krenuo je odlučno prema vratima. Pratio ga je Kejnov mračan pogled...

* * *

Sam Hopkins je bio stari, iskusni niži oficir i veoma zagrejan za sva zadovoljstva koja je nudila „Košnica“, kao uostalom i njegov pretpostavljeni, major Vin. Zbog toga je Vinovo naređenje da bez odlaganja krene odmah i prati Ričardsa i novac do Fort Alisa, došlo kao grom iz vedrog neba.

Narednik je bio loše volje, kao uostalom i ljudi koji su morali da jašu s njim. No naređenje je naređenje!

Hopkins je samo mogao da psuje i proklinje, što je uostalom i činio. Nije se imalo kud, krenuli su. Raspoloženje je svima bilo na nuli. Senatora su mrzeli kao kugu, jer su njemu pripisivali svu krivicu za ovu nevolju. Optužba nije bila baš neosnovana. Fred Ričards se u Karizo Springsu nije više osećao bezbednim. Zbog toga je dogovorio polazak u vojno utvrđenje. Znao je da čim se vojnici budu podnapili i povukli kod devojaka u sobe, od zaštite neće biti više ništa. Osim toga, tu je bila i opasna Lisa koja je već jednom pokušala da ga smakne. Ko mu garantuje da to neće pokušati još jednom?

Kada je mala grupa od šest vojnika napustila grad, narednik pogleda prema nebu. Mrak je već počeo da se spušta. Morao je da požuruje svoje ljude.

Jedan od njih se pobunio. – Čemu tolika žurba, naredniče. Ako nastavimo

ovim tempom konji će već na pola puta posustati.

Naravno da je vojnik bio u pravu, ali je narednik samo promrmljao da drži jezik za zubima. Od čega je Hopkins strahovao to nije smeo ni da pominje. Kakvog uopšte smisla ima uznemiravati ove mlade momke unapred. Svi do jednog su nosili plave uniforme tek pola godine i bili bez ikakvog iskustva.

Posle tri sata je izašao mesec i svojom srebrnastom svetlošću obasjao krajolik. Jahali su uzanom, neravnom stazom uzbrdo. Na čelu kolone stajao je Hopkins, a iza njega Ričards. Onda je nastala paklena pucnjava, iznenada, bez ikakve najave. Usijano olovo je sipalo sa dve strane. Pucali su skriveni iza stena s leve i sa desne strane puta.

Dva vojnika su bila izbačena iz sedla. Jedan je ostao da leži zgrčen i nepomičan, a drugi je jecajući pokušavao da nađe zaklon. Narednik je slušao zviždanje metaka ali ga to nije iznenadilo. Sve vreme je upravo od toga strahovao. Nagnuo se na stranu, izvukao noge iz uzengija i spustio se na zemlju. Pri padu je izvukao karabin iz futrole.

Fred Ričards je za trenutak ostao bez daha. Konj pod njim je bio pogođen i sručio se. Ričards je uspeo da se izvuče i uvuče u jedno udubljenje na ivici puta.

Još uvek su praštali meci, ali je žestina vatre bila znatno manja.

– Je li novac uz vas? – pitao je narednik.

Senator je oklevao nekoliko trenutaka a onda rekao šapatom. – Žao mi je, ali se sve odigralo tako neočekivano i brzo...

Pucnjava je prestala. Samo su se čuli jauci ranjenika. Hopkins pogleda u pravcu Ričardsovog konja. Bio je mrtav. Mogao je da vidi vreće s novcem pričvršćene za sedlo. Bile su udaljene četiri, pet koraka, ali poći po njih bilo je isto što i ispaliti samom sebi metak u glavu. Bilo mu je jasno da novac leži kao na poslužavniku. Nije znao sa koliko protivnika ima posla ali ih je sigurno bilo mnogo. Pucali su s obe strane. Po paljbi je kao iskusan vojnik zaključio da ih je moralo biti bar deset. A njemu, Hopkinsu su preostala još samo tri žutokljunca. Tek sa Fredom Ričardsom narednik nije mogao da računa.

Začuo se nečiji glas iza stena. – Hej, prekid vatre!

Hopkins promrsi kletvu, jer mu drugo ništa nije preostajalo. Lupeži su hteli novac u to nije bilo sumnje. Hopkins nije hteo da besmisleno izgubi glavu. Tih 200 hiljada dolara uostalom nisu bili njegovi.

– Slažem se – odgovorio je.

– Bez trikova, upozoravam vas!

Posle toga su se čuli koraci i tamna prilika se pojavila između kamenih blokova. Preko lica je imao maramu, a revolver je držao spreman u ruci.

– Ko je pregovarač s vaše strane?

Mučak, pomisli narednik. Ovi lupeži su garantovano znali sve. Onda se se-

tio Ričardsa. Možda misle da komande izdaje senator.

Narednik spusti karabin na zemlju i poče da mlati praznim rukama iznad glave. Maskirani čovek se nasmejao. Hopkinsu se učinilo da je promenio glas, ili je to bilo zbog marame preko lica.

– Imate sreće, mi danas imamo popustljiv dan, pa ćemo vas ostaviti u životu.

– Okej. Treba li da kažem hvala ili da uzvikujem od sreće? – pitao je gnevno narednik.

– Lovu! – zagrme razbojnik. – Idi po vreće i dobaci mi ih.

– Biće učinjeno! – kazao je Hopkins žučno. Istina, to nije bio njegov novac, ali ga je veoma razgnevilo što su ga ovi kojoti držali u rukama. Osim toga, osećao se i odgovornim za ovaj prokleti novac. Sa obe strane puta se pojaviše ljudi, svi do jednog pokrivenih lica. Narednik je procenio da ih je više od deset.

Psujući, narednik pođe prema mrtvom Ričardsovom konju i skide vreće sa sedla. U istom deliću sekunde zazvižda metak. I pored najbolje volje nije mogao da proceni odakle dolazi. Samo je video kako maskiranog pregovarača obara na tle. Narednik Hopkins se baci na put...

* * *

Lisa je penjala stepenicama u veliki salon i još sa pola puta pljesnula rukama. – Moje dame!

Devojke su se zakikotale. To su činile uvek kada bi im se Lisa obratila sa: „Moje dame!” Verovatno su znale i zbog čega se smeju.

Vlasnica javne kuće nije obraćala pažnju na to. Pogledala je oko sebe i otkrila tri nova lica.

Prišla je jednoj od njih dodirnula je. – Kako se ti zoveš?

– Marisela.

To baš nije zvučalo dobro. Posmatrala je lepu devojku s plavom pletenicom i znala da bi ona mogla da donese njevoj kući čitavo bogatstvo. No Lisa je u njenim očima otkrila odbojnost i želju za pobunom. Obratila se Oliviji koja bi da je u vojsci imala bar čin narednika. Bila je već dugo u zanatu i on joj je činio zadovoljstvo.

– Šta je sa ovom malom, Olivija? – pitala je tiho.

Olivija je bila raskošna, malo „prekipela” crnka sa istaknutim ravnim širokim ramenima. Tu krojačica nije dodavala ništa, bila su prava, kao što je uostalom na njoj sve bilo pravo. Razvukla je usta i kazala. – Jedna od novih, gospođo Lisa. Mislim da je Džek Stivenson dovukao. Mala još nije osetila ukus pravog posla, pa ga neće. No, vojnici će joj pokazati to na pravi način. – Rekavši to, Olivija se nasmejala od srca.

Radije ću se ubiti! – viknula je Marisela uzbuđeno.

Jedna devojka se probila napred i stala pred Lisu. Grube, ispucale ruke

govorile su da dolazi sa farme. Uprkos lepoti, delovala je pomalo grubo.

– Mene nećete načiniti kurvom gospodo, mene ne! Ako treba ubiću onog koga mi budete odredili.

Neke od prisutnih devojaka počеше da se smeju. Druge su gledale sažaljivo ovu seosku devojku i sećale se svojih prvih dana u ovoj kući. Tada su i one mislile slično, ali nijedna se nije ni ubila, niti ubila nekog od posetilaca. Ova devojka, međutim, delovala je kao neko ko bi bio u stanju da ostvari pretnju.

– Kako se zoveš? – pitala je Lisa mirno.

Gledale su se pravo u oči i devojka odgovori. – Marisela mi je ime. Kao sledeću ubila bih vas, gospodo, u to se kunem.

Odjednom je u salonu zavladala grobna tišina.

Izraz lica Lise Grej je bio ukočen, nalik na masku. Ranije, kada bi joj neka od ovih malih beštija kako ih je nazivala, zagorčavala život tada bi... Odjednom se setila da je major tu, prisutan u njenom hotelu koji ne bi trebalo da izađe na loš glas, da se sazna način na koji se snabdevao novim, mladim devojkama. Sada bi bilo kakav incident mogao veoma da joj naškodi. I bez ovoga je imala dovoljno nevolja. Taj prokleti senator Ričards! Zar je moguće da ima toliko uticaja i moći nad njenim bratom, guvernerom? Lisa je u ovom trenutku svoju budućnost videla neizvesnom i možda čak mračnom.

Obratila se Oliviji prinudivši se da pokaže osmeh. Neka svi vide do koje mere su joj nevažne te nove mlade guske!

– Imale su svoju šansu, Olivija. No, nemam volje da se nerviram. Oteraj ih dođavola. Već će one u životu otkriti da su kurve. Samo za to neće dobijati novac, kada im tuce dece bude visilo o skutu a njihovi muževi pijani od jeftinog viskija krenu da im na silu „zakače” još jedno dete.

Bio je to prilično dug govor, u svakom slučaju najduži koji je Lisa održala u svom životu. Devojke su je posmatrale krajnje iznenađeno. Samo je Olivija donekle slutila šta se zbiva u pozadini ovakvog Lisinog raspoloženja.

– Svi ljudi su još pre nekoliko sati iščezli, gospodo Lisa! – saopštila je Olivija prigušenim glasom.

Vlasnica hotela je posmatrala zamišljeno. – Zar još i to?

Ako ti divlji praznoglavci ubiju senatora Ričardsa i pokupe novac, Fred neće to primiti ćutke. Možda će se čak njen brat smatrati saučesnikom i podstrekačem. Lisa je znala kakve Fred provale gneva može imati. Samo pocrveni i...

U najboljem slučaju bi joj oduzeo ovu unosnu kuću i oterao je dođavola.

* * *

Kepec Manuel se zlorado smešio ugledavši Doka kako izlazi iz maršalske kancelarije. Naravno, sam.

– Zar ti nisam rekao, senjor. Ron Kejn je suviše lukav da bi se upustio u tako lud poduhvat.

Na putu do maršalske kancelarije Manuel se pridružio Doku, naravno nepozvan. Kepec je nešto brbljao o slučajnom susretu, ali Dok je znao da ga je Manuel sledio. Hteo je nešto od njega, ali nije govorio šta. Samo je obavestio da su svi Lisini revolveraši, njih dvanaestorica, pre više od jednog sata napustili grad.

– Naravno ti sve znaš bolje od bilo koga u gradu – promrsi Dok.

U to se iza njihovih leđa začu tresak. Dok se naglo okrete i ugleda maršala kako zatvara dvorišnu kapiju. Vodeći konja prilazio im je.

– Znači čuda se ipak dešavaju – bio je jedini komentar.

Ron Kejn je prezrivo odmerio Doka. Nije odgovorio odmah, a onda je procedio mrzovoljno. – Mogli bismo da jašemo odvojeno, svako za sebe. Ali mogli bismo i zajedno.

Iako je shvatio šta Kejn hoće da kaže ipak je upitao. – Šta to treba da znači?

– A šta bi moglo da znači, čoveče, da svako sledi svoj posao. Samo što je prijatnije jahati u društvu.

– Znači zajedničko jahanje sa razdvojenim dužnostima i nadležnostima, maršale.

– Tako nekako – potvrdio je čuvar zakona.

– Manuel tvrdi da ih je video kako odlaze iz grada. Bila su dvanaestorica.

Kejn je posmatrao Manuela s krajnjim prezrenjem, hladno.

– Jeste li sigurni da ovo kopile uopšte ume da broji?

Svaka dalja reč bila je izlišna. Dok se vinu u sedlo. Manuel mu je doviknuo. – Ne budi lud, senjor. Oni će te sigurno ubiti. Ostani ovde! Postojala je možda još majušna nada da izvuče majora iz Lisine postelje. Uz pomoć vojnika koji su bili u hotelu postojali su izgledi da se razbojnici spreče u svojoj nameri. No za to je sada bilo prekasno.

– Znam jednu odličnu prečicu, a osim toga sasvim sam siguran da znam mesto gde će se odigrati okršaj – tvrdio je maršal. – Biće to gore na prelazu Bruk.

Bilo je to ludo jahanje kroz noć. Srećom uskoro je izašao pun mesec raspajući svoju hladnu svetlost. Kejn je jahao napred. Povremeno je išao uzanim stazama na samim ivicama provalija. U jednom trenutku su otkrili ispod sebe tamnu masu koja se pokretala. Ron je zaustavio konja. Osluškiivali su napregnuto. Topot konjskih kopita se s mukom razabirao. Maršal pogleda Doka likujuć.

– To su oni. Za pola sata stići ćemo na prelaz.

Doku je bilo jasno da bez maršala ne bi uspeo da stigne dovde, i da poništi prednost koju su revolveraši stekli. No to Kejnu nikako nije davalo pravo na 200 hiljada dolara. Dok je posmatrao maršalovo lice ne bi li otkrio da li ovaj čovek stvarno gaji nadu da će izaći na

kraj sa revolverašima. Međutim izraz Kejnovog lica bilo je pravo remek delo bezizražajnosti.

– Ovde moramo sjahati i dalje voditi konje – kazao je čuvar zakona. Doku je odmah bilo jasno zbog čega. Strmi uzani put kojim je trebalo sići jedva da je mogao da primi dve ljudske noge. Što se konja tiče, za njih je bio kao nategnuto uže po kojem nisu umeli hodati. Negde ispod njih penušao je potok. Njegov huk nadjačavalo je uplašeno rzanje konja kada bi im se noga okliznula.

– Brzo, moramo požuriti! – mrmljao je maršal. U tom trenutku odjeknuše pucnji. – Ipak su nas pretekli – zaključio je Kejn. – Mora da... – Prekinuo je rečenicu, jer je pucnjava slabila. Dok je pomislio da su već sredili vojnike. Odjednom kraj njega nije bilo maršala, samo je njegov konj ostao tu. Psujući, Dok potrča za njim. Iz daleka su odjekivali nečiji glasovi. Dok, međutim, nije mogao da razabere ni reč, jer su brojne stene više puta vraćale odjek. Nije mogao da napreduje bez prepreka. Povremeno nije mogao dalje, pa bi se vraćao nekoliko koraka nazad što je oduzimalo dosta vremena.

Oglasio se jedan jedini pucanj. Holidej nije mogao da objasni samom sebi zbog čega je baš taj pucanj posebno privukao njegovu pažnju...

Odjednom se začuo zvuk trube, znak za napad američke konjice. Dok se ukočio na trenutak i osluškivao, a onda opet potrčao. Čudno, nije se više

pucalo. Otkrio je tamne prilike kako se žurno provlače između kamenih blokova, a onda konačno stigao do prelaza. Onda ponovo taj pogrešno izvedeni signal trubom. Ugledao je maršala kako stoji na putu, a kraj njega na zemlji je ležao nepomičan, mrtav čovek.

– Hej, zar vi niste maršal Kejn? – čuo je Dok vojnika koji je išao prema čuvaru zakona iz Karizo Springsa. Zahvaljujući svetlosti punog meseca, Dok je ugledao na rukavu vojnika širite narednika. Prema tome, to je morao biti narednik Hopkins. Doka je to veoma iznenadilo, jer je bio uveren da su svi vojnici u pratnji senatora Ričardsa pobijani.

– Stoj! – zaurla maršal Kejn na narednika – Ni korak dalje! Hopkins nije imao kud, stao je gledajući u uperenu cev puške.

– Prokletstvo – promrsio je narednik. – Šta to smerate, maršale? Suvišno pitanje, smatrao je Dok prateći ovu scenu. Približio se dovoljno da ako zatreba, ispali metak u čuvara zakona.

– Novac! – doviknu Kejn. – Gde je novac?

Hopkins je stajao ukopan kao da ga je džinovska pesnica pogodila u glavu.

– Ne verujem. Ne, ja to ne mogu da verujem, maršale!

Odjednom se pojaviše ljudi sa puškama u rukama. Kao da su izmiledi između stena. Jedan od njih doviknu. – Ruke uvis, inače pucamo!

Maršal i Hopkins su delovali kao da ih je pregazio karavan doseljenika. Piljili su u momke koji su se pojavili iznenađeno i nisu ni prstom mrđnuli. Uostalom, momci su iskoristili momenat iznenađenja i držali uperene puške. Bilo ih je sedam, možda i osam, ali Dok nije mogao baš jasno da razabere. U svakom slučaju odlučio je da ostane potpuno zaklonjen iza jedne kamene gromade i da se u ovu igru ne meša. Mesečeva svetlost nije bila baš dovoljna, ali je Dok ipak sve više bivao uveren da ovi momci nemaju veze sa revolverašima Lise Grej. Onda je otkrio nešto zbog čega je opsovao tiho – Manuela sa vojničkom trubom u rukama.

Maršal Kejn je morao da baci oružje iz ruke, jer mu je puščana cev bila pritisnuta uz leđa. Čuvar zakona je gledao čoveka ispred sebe i promrsio. – Tako nećete uspeti da izvučete živu glavu, ljudi.

Ova grupa napadača nije pokrivala lica maramama kao što su to učinili Lisini revolveraši. Mora da su poludeli!

– U zabludi ste, maršale. Samo smo došli po ono za šta su naše kćeri i sestre morale da izgube čast i ugled.

Jedan od njih, doseljenik nemačkog porekla doviknu čuvaru zakona. – Mi smo vas na kolenima preklinjali da naše na silu odvedene kćeri izvučete iz onog kurvinskog gnezda. Ali ste nas vi oterali iz svoje kancelarije kao šugave pse.

Doku je tek tada sinulo. To su bili seljaci, očevi i braća otetih devojaka odvedenih u Lisin hotel. Pale su mu na um one dve devojke: Marisela i Manuelova sestra Megan. Nije imao pojma šta se desilo s tim devojka. Prebacio je zbog toga samom sebi.

Za to nije imao vremena jer su ga burni događaji jednostavno odveli na drugu stranu.

Ovo što se sada pred Dokom odigravalo podsetilo ga je na stari zavet: oko za oko, zub za zub! Seljaci su došli da pokupe prljavi novac za koji su njihove kćeri bile prinuđene da rade. Ono što se pod radom u hotelu „Košnica” Lise Grej podrazumevalo svima je bilo jasno. Dok je osetio neku vrstu naklonosti i razumevanja za ove ljude.

Bilo ih je osam. Uspeo je najzad da ih pobroji. Odeća im je bila pohabana, a lica mrgodna i odlučna.

– Zbog toga ćete visiti! – pretio je maršal.

Kejn, koji je hteo da pokupi novac i sa njim pobegne u Meksiko, pretio je očevima i braći devojaka koje su pod prinudom morale da zarađuju prljavi novac!

Ni jedno, ni drugo ne bi bilo u redu. Niti Kejn, a ni seljaci ne smeju pokupiti novac. Naravno ni senator Ričards. A ko onda, upitao se Dok. Odjednom je osetio kao da je upao u živo blato pa nema tla pod nogama.

Narednik Hopkins nije pripadao vrsti ljudi koja odustaje lako. No kada je shvatio ko su ovi ljudi i šta ih je nagna-

lo da postupe tako, bacio je svoj karabin na zemlju i sa dva lanena džaka prišao. Plavokaputaši koji su još bili na nogama, stajali su nemo, bez namere i želje da bilo šta preduzmu. Vojnik koji je još do malo pre jecao, više se nije oglasio. Jedan od vojnika se naže nad njega i uspravljajući obavesti. – Rajli je otišao s ovog sveta, naredniče!

Bio je to trenutak u kojem je Dok stupio ispred kamene gromade koja mu je do tada služila kao zaklon. Dok je držao ruke sa strane dlanovima okrenutim nagore da bi pokazao da nije naoružan. Ljudi su ga gledali podozrivo. Dvojica seljaka, Bertram i Jang uperiše puške u njega.

Manuel je još jednom zatrubio i objavio. – Bez brige, to je moj prijatelj, taj gringo!

Dok pomisli da mu je samo još to nedostajalo da bude pod zaštitom ovog kepeca. Kiselo se osmehnuo. Ne obazirući se na cevi uperenih pušaka produžio je dalje prema maršalu i čoveku koji je ležao na zemlji. Na prvi pogled se videlo da je mrtav. Prepoznao ga je.

Dok odmeri Kejna. – To je Ted Garet. Vi ste ga ubili.

– Nemojte jadikovati – odbrusi mu čuvar zakona. – Možete mu poslati cveće na pogreb ako vam srce krvari za tim razbojnikom.

– Isto tako ste mogli vi ležati tu umesto njega. Garet je uostalom hteo isto što i vi – novac! Nijedan od vas ga nije dobio.

Onda se obratio seljacima. – Ni vi ga takođe nećete dobiti.

Manuel je poskakivao na jednoj nozi. – On je lud! Gringo je mrtav pijan.

Jang mu priđe i nasloni mu cev puške na grudi.

– Hoćete li da povučem obarač, mister?

– Ja samo hoću da vas upozorim da ne činite grešku koja će imati teške posledice, čoveče. Odvedite svoje kćeri iz hotela Lise Grej i neka se na tome završi. Ovde je u pitanju velika politička igra u kojoj se umire brže nego što se to i može poverovati.

Stari Bertram imao je u sebi nekog, još iz stare postojbine donešenog, osećanja dužnosti. Nešto od discipline koja mu je usađena u ranoj mladosti.

– Bojim se da je mister u pravu – kazao je. – Mi konačno, nismo banditi. Ranije ili kasnije bi nas pozvali na odgovornost i obesili.

Ljudi su se zbunjeno zgledali. Dopuslili su da budu uvučeni u ovo, a kada se još Manuel pojavio s trubom bilo mu je lako da seljake koji su došli u grad da bi preduzeli nešto zbog svojih nasilno odvedenih kćeri, ubedi da uzmu i taj veliki novac.

– A naše kćeri? – promrsio je Jang potpuno pokoleban. Svi su se zagledali u Doka kao da je on kameni putokaz.

– Ja ću jahati sa vama. Izvući ćemo ih iz hotela – uveravao ih je Dok.

– A revolveraši Lise Grej? – pitao je jedan od seljaka.

– Preuzimam garanciju da će vaše kćeri biti oslobođene – pogledao je Kejna i dodao. – Ja i maršal Kejn!

Narednik je odjednom počeo da se ceri, jer mu se u sećanje vratila javna kuća sa svim njenim mogućnostima. Ričards je gotovo režao na Doka. – Ko ste vi dođavola čoveče da ovde donosite odluke?

– Možda vaš spasilac – kazao je senatoru narednik. – Naši izgledi su bili vraški loši dok se on nije umešao, ako smem da primetim, senatore.

Ričards nije odustajao. – Zahtevam naredniče da mene i novac dopratite bezbedno do Fort Alisa.

I mali narednik je mogao da bude zadovoljan, jer mu se pruža prilika kao ova da odmahne odlučno glavom. – Isključeno, ser. Takvu odgovornost nikako ne bih smeo da preuzimam sada kada su mi ostala samo tri vojnika „žutokljunca”. Nemamo pojma da li su se oni lupeži pritajili negde u blizini i čekaju svoju šansu. Jahaćemo s ovim ljudima! – pri tom je pokazao na seljake. – I sa maršalom i mister Dokom. Idemo nazad u Karizo Springs. Sutra će se major Vin već pobrinuti za to da vi neozleđeni stignete u Fort Alis. Do tada će on, Hopkins uživati u blagodećima hotela Lise Grej, a senator ako hoće može da se postavi na glavu!

Uskoro je međutim došlo do još jednog! Bilo je to kada je narednik Hopkins hteo da pričvrsti lanene džakove s novcem za sedlo, više ih nije bilo!

Manuel, malo kopile, proletelo mu je kroz glavu.

– Ta mala, pogana, prokleta vaška! – grdio je Kejn i upućivao Doku mračne poglede pune prekora. Bilo je očigledno da čuvar zakona Doku pripisuje svu krivicu za ovaj promašaj.

Ričards je dokopao maršala za grudi i siktao. – O tome ćete morati da odgovarate guverneru. Izgubićete tu vašu maršalsku zvezdu to je sigurno. Ja ću se pobrinuti da vas pošalju na rad u kamenolom. Vi...

Ron Kejn odgurnu senatorovu ruku kao da je gubava. – Još jednu reč i ja ću vas baciti daleko odavde. Vi ljigavče...

Dok povuče maršala na stranu.

– Zaboravite konačno svoj san o bogatstvu u kojem je trebalo da uživate u Meksiku. Koliko sam obavešten do sada ste bili sasvim pristojan zvezdonosac. To ne donosi mnogo novca, znam. Ali je još uvek bolje od omče oko vrata.

Kejn je mrmljao nešto nerazumljivo. U svakom slučaju nije zvučalo kao odobravanje. Dok, međutim, nije obraćao pažnju.

– Držite se čvrsto svoje zvezde, maršale i ostanite časni. To вреди najduže.

– Ni sami ne verujete u ono što tvrdite, Dok – kazao je Kejn ljutito. Možda je u tome i bio u pravu.

– Kako stvari sada stoje, sada i nemate drugog izbora! – podsetio ga je Dok. – Imate tog senatora na vratu. Dopadalo vam se to ili ne, moraćete ga

živog dopremiti u Karizo Springs. Sve mi se čini da između vas dvojice ima još nekih starih neraščišćenih računa, ali ćete morati da ih poravnate nekom drugom prilikom, ukoliko ne želite da zapadnete u neku groznu nepriliku.

Ron Kejn je samo namršteno gledao Doka. Opirao se tome što mu je Dok savetovao, iako je u dubini svog bića znao da je govorio čistu istinu.

– Tu su još, uostalom i revolveraši Lise Grej. Istina, Gareta ste poslali među njegove pretke, ali su preostali još mnogi. A ti momci sada znaju da ste im za petama, maršale!

– Nedostaju mi dokazi – mrmljao je Kejn.

Dok se nasmeja umorno. – Treba da govorimo jasno i glasno, čoveče. Zabrinuti ste zbog toga što možda nećete moći s tim lupežima da izađete na kraj. No ta briga nije nikako nova, u protivnom biste vi već odavno preduzeli nešto protiv njih.

Čuvar zakona nije proslovio ni reč. Samo je gledao svog sabesednika nepromenjenog izraza lica. Za Doka je to bila saglasnost. Shvatao je ovog zvezdonosca koji je postao zavistan od Lise Grej i njenih revolveraša. To se događalo malo po malo, neprimetno i postupno, sve dok Kejn nije shvatio da ništa neće moći da promeni ako hoće da sačuva živu glavu.

– Ja sam seljacima dao reč da ćemo mi, vi i ja, izvući njihove kćeri iz te proklete javne kuće.

– Baš sam radoznao kako to name-ravate da sprovedete sve dok Lisa ima više od deset plaćenih ubica?

– To još ne znam – priznao je Dok. – Ali ćemo to zajedno vi i ja sigurno uspeti.

– Ili ćemo obojica stradati – dopunio je maršal.

– Potpuno tačno. No, zaboravili ste plavokaputaše majora Vina. Sve dok on sa svojim vojnicima bude u gradu, revolveraši će biti uzdržani, pretpostavljam.

– Možda – rekao je Kejn. Onda je najzad izrekao i ono što ga je sve vreme mučilo. – A šta ćemo sa onom prokletom vaškom i nestalim novcem?

Dok se već bio okrenuo i pošao pa je odgovorio maršalu preko ramena. – Ja ću naći Manuela. Dobro ću mu isprašiti tur i doneti novac natrag u grad.

Iako maršal nije ništa kazao, Dok je znao šta misli pa je dodao. – Bez bri-ge, maršale, naći ću tog kepeca i neću „uhvatiti maglu” s novcem...

* * *

Kada je Dok odjahao u noć, za njim su ostali prateći ga pogledom maršal Kejn, senator Ričards i narednik Hopkins.

– Potpuno besmisleno, ono malo kople je... – Nije dovršio rečenicu nego slegnuo ramenima.

Hopkins je klimnuo glavom. – Tokom noći je pratiti nekoga bespredmetno, tu senatoru potpuno dajem za pravo.

Seljaci su stajali i ćutke posmatrali maršala. Podozrenje im je izbijalo iz očiju. Nije bilo čudo, jer do sada Kejn nije nikada preduzimaio bilo šta kada su dolazili k njemu i molili ga da spase njihove otete kćeri. Vremenom su čak došli do uverenja da vlasnica javne kuće plaća maršala, što nije bila neistina. To što nije preduzimaio ništa bilo je samo zbog toga što sam protiv horde revolveraša nije imao nikakvih šansi. Ovog puta su i vojnici u gradu. Dok je bio u pravu. To je bila prava šansa.

– Sada ćemo izvući iz Lisinog hotela vaše kćeri i sve devojke koje nisu dobrovoljno došle da tamo rade! – doviknuo je Ron Kejn i u tom trenutku je i sam poverovao da će mu i uspeti. Kada je odjeknuo pucanj koji je Bila Gareta oborio na zemlju, Džek Stiven-son je opsovao žestoko. Stajao je na manje od pet koraka rastojanja u dubokoj senci. Metak je došao iz pravca okolnih stena, dakle iza Stiven-sonovih leđa. I ostali revolveraši su se osetili nesigurnim kada se trenutak kasnije oglasila iza stena vojnička truba. Bez obzira na disonantnost shvatili su to kao dolazak novih vojnika, a pogrešne zvuke kao eho. Bio je to šok koji im je saterao strah u kosti.

Džo Vebster počeo da urla. – Klopka! Prokleta zamka koju su nam plavokaputaši postavili.

Svi su bili ubeđeni da je stigao major Vin sa brojnim delom svoje vojske i da su ih oni sve vreme i pratili.

Od njihovog nadmenog držanja nije ostalo baš ništa. Bežali su bezglavo da bi se spasli.

Dok je išao vodeći svog vernog Miga za sobom između stena. Ovde je bilo teško, čak nemoguće slediti bilo kakav trag. To je znao, ali je hteo da se odvoji od ostalih.

Naravno, odbegli Manuel je zajedno s novcem već mogao biti na putu povratka u grad, no Dok u to nije verovao. Poznavao je kepeca, kojeg nije mogao nazvati ni dečakom ni mladićem.

Uspeo je da mu bar delimično pro-dre u način razmišljanja i u prilično prigušena osećanja. Taj kepec je bio u pravom smislu reči oštrouman i lukav. Ono što mu je priroda uskratila u fizičkim vrednostima, nadoknađeno mu je bilo lukavošću i istančanom osetljivošću kojom se mogao meriti i sa ljudima zrelih godina, pa čak ih i nadmašiti. U svakom slučaju, naivnost i glupost su mu bile daleke.

Dok je razmišljao grozničavo. I Manuelu je moralo biti jasno da za njega najveću opasnost predstavljaju revolveraši Lise Grej pa zbog toga ne bi smeo nazad u grad, a oni su upravo tamo otišli. S druge strane, Manuel je najverovatnije bio ubeđen da ga ni vojnici, a ni maršal nisu sledili, jer bi to bilo besmisleno. Iste nevolje imao je i Dok. U trenutku kada je nameravao da se vrati, odustane od mučne potrage u kojoj je nasumice pokušavao da otkrije tragove, začuo je rzanje. Izgledalo je da dolazi iz neposredne blizine. Prosto

nije mogao da poveruje. Nagnuo je glavu i napregnuto osluškivao. Međutim, nije se čulo više ništa. Bilo je tiho.

Krenuo je u pravcu iz kojeg mu se učinilo da je dolazilo rzanje. Gotovo se sappleo o telo konja koji je ležao između dva kamena bloka. Iza bloka je bio pritajen Manuel. Ličio je na kvočku koja leži na jajima. Koliko je Dok pri sve bleđoj mesečevoj svetlosti mogao da razazna, kepec je bio uplašen i iznenađen.

– Prokleti nevaljalče, zbog tebe se lomatom između ovih stena. Gde su džakovi s novcem?

Pola, pola, senjor. Tako je bilo dogovoreno.

Doku nije bilo do razgovora i objašnjavanja sa Manuelom. Uostalom, znao je iz iskustva da bi i u tom razgovoru, kao i u prethodnim, Manuel imao poslednju reč.

– Ustaj, jahaćemo nazad u grad. Ako budemo imali sreće, stići ćemo maršala i ostale!

U sledećem trenutku je Dok saznao da Manuel osim dve vreće s novcem ima još nešto. Bio je to revolver kalibra 45 u čiju je uperenu cev upravo gledao.

Major Džeri Vin je odavno odložio svoj oficirski koporan, a s njim sve odlike oficirskog ponašanja. Lisa ga je upravo utapala u moru šampanjca. Jedna od devojaka unosila je treću bocu. Držala je u drugoj ruci telegram i upitno pogledala Lisu. Major je poluležeći visio u fotelji i pijano pevušio. Lisa je

odlučila da ga napije, jer je samo tako mogla da ostane mirna.

– Telegram, upravo je donet. Čini se da je nešto važno, gospođo Lisa.

Major Vin je pokušao da uzme telegram, ali bez uspeha. Lisa Grej mu je pročitala sadržaj naglas.

„Senator Ričards ima sva ovlašćenja i opunomoćen je da izdaje naređenja. Maršal Kejn i vojnici koji se nalaze u gradu izvršavaće Ričardsove naloge, prema neposrednom zahtevu guvernera. Pukovnik Hardi.”

Lisa je zamišljeno posmatrala oficira otežalog od pića nalik na leš u fotelji pa zgužva telegram.

– Oprezno, gospođo Lisa. Bar Hari Gibson zna šta u telegramu piše.

Hari Gibson je bio telegrafista.

Vlasnica hotela prostreli Oliviju pogledom.

– Ja stvarno ne znam šta se to iza mojih leđa odigrava.

– Ali, gospođo! Pa guverner je vaš brat – iznenadi se Olivija. Lisa nije imala običaj da sa svojim devojkaма razgovara o privatnim stvarima, pa čak ni sa Olivijom. Ovog puta, međutim, teret koji je osećala u grudima bio je pretežak.

– Senator Ričards ima u celoj igri meni nepoznatu ulogu. Koliko je ona značajna, samo mogu da pretpostavljam. A što se tiče odnosa sa bratom, oni nisu baš takvi da se bezuslovno mogu oslanjati na njegovu pomoć.

Devojka je delovala veoma zbunjeno, pa je Lisa jedva uspjela da se osmehne.

– U redu je Olivija, možeš da ideš.

Olivija je osećala potrebu da svojoj gazdarici kaže nešto ohrabrujuće. – Srećom, senator je otputovao, gospođo Lisa.

Vlasnica hotela je pomislila u tom trenutku ili bolje rečeno poželeva da taj gad od Ričardsa ne stigne živ u Fort Alis. Znala je da su njeni psi goniči, bacili oko na novac koji je senator nosio sa sobom. Ona šaka vojnika koje je major Vin poslao kao pratnju i zaštitu neće predstavljati problem za njene revolveraše.

Napolju je već počelo da se razdanjuje. Major je i dalje bio u svojoj fotelji i hrkao glasno. Lisa je zapalila cigaretu i smatrala u tom trenutku da je život ogavan. Bio je to isti trenutak kada su se vrata otvorila naglo i kada je ugledala na vratima iskeženo lice Džeka Stivenzona.

Otkud ti ovde? Mislila sam da ste krenuli u poteru za novcem.

– Mi uopšte nismo napuštali grad, šefice. Zbog toga i jesam ovde.

– Ne razumem ni jednu jedinu reč – kazala je Lisa odsečno.

U tom trenutku je njen prvi revolveraš obratio pažnju na okolinu i ugledao zaspalog, pijanog majora. Oči samo što mu nisu ispale iz glave. Takav glup izraz lica Lisa nije do tada videla u životu.

– Šta je sad, opet? – pitala je Lisa.

– Do sto đavola, gospođo Lisa, kako je ovaj dospeo ovamo?

I Lisa kao da se nalazila u košmaru. Ništa više nije mogla da shvati. Uzvratila je ljutito. – Prokletstvo, zbog čega major Vin ne bi bio ovde? Tu je još od sinoć.

Stivenson je s mukom stajao na nogama. – To je nemoguće. Još pre nekoliko sati bio je na Brok prelazu. On i svi njegovi vojnici koji su ostali u gradu posle Ričardsovog odlaska.

– Jesi li ti pijan? – besnela je Lisa. – Vojnici su ovde u mom hotelu u sobama s devojka.

Lisa je počela polako da shvata šta se odigralo. – Prokleti nesposobnjakovići! Ne znam sta se desilo gore na prelazu, no jedno je sigurno, dozvolili ste da vas dobro povuku za nos i nasamare!

– Ted Garet je mrtav! – saopštio je Stivenson. Vlasnica hotela je samo ćutke odmahнула glavom.

Ljudi su polako stizali u grad jedan za drugim. Stivenson ih je očekivao u pomoćnoj zgradi, nalik na baraku, iza hotela.

– Lisa i devojke će se zakleti da smo sve vreme bili u gradu – uveravao ih je Džek Stivenson.

Kada je senator Ričards zahtevao da ga puste u hotel, morao je dugo da lupa na vrata pre nego što mu je dremljiva devojka otvorila. To je bila Olivija i očekivala je senatorov dolazak.

Gde je Lisa Grej? – raspitivao se Ričards.

– Gospoda Grej? – ponovila je Olivija uz nedužan izraz lica. – Ona je, ovaj, gore u svojim prostorijama senatore, ali ima gosta.

– U tom slučaju sam ja tvoj gost – kazao je Ričards odlučno. – Budi bez brige, ono što mi je potrebno jeste samo postelja i ništa više.

* * *

Oko deset pre podne je u Karizo Springs stigla poštanska kočija.

U to vreme je senator Ričards bio odavno već na nogama, na poštanskoj stanici i posmatrao visoku, vitku ženu koja je upravo izlazila. Bila je izdašno našminkana i nosila je šešir širokog oboda ukrašen buketom veštačkog cveća. Kada je ugledala Ričardsa na licu joj je zaigrao širok radostan osmeh. Uletela mu je u naručje i ponudila svoje usko, ali privlačno lice na poljubac, ne hajući na svet koji ih je posmatrao.

– Raduje me što si ovde – prošaputala je. Mogla je imati nešto više od dvadeset godina. Zbunjivale su oštre crte oko očiju koje su je činile starijom. No, bila je bez sumnje veoma lepa. Oštrooki posmatrač bi je verovatno smatrao prostitutkom, što i jeste bila.

Maršal je upravo nailazio. Išao je prema poštanskoj stanici, jer je u njegove dužnosti ili bolje rečeno navike spadalo i dočekivanje poštanske kočije. Senator je primetio Kejna i dao mu znak da priđe. Kejn je odmeravao nepoznatu ženu i dotakao obod šešira.

– Smem li da vas upoznam? – kazao je Ričards ućtivo. – Ovo je maršal Ron Kejn, čuvar zakona u Karizo Springsu, draga moja. Dakle, jedan izuzetno značajan čovek.

– Veoma mi je drago, maršale – uzvratila je žena uz osmeh, ali sa užasnom hladnoćom u glasu.

– Ova dama je La Bela, nova gospodarinica hotela „Košnica” – s neskrivenom porugom u glasu, saopštio je senator Ričards.

* * *

– Hoćeš li ti to da pucaš na mene, lepotane? – pitao je Dok kao da je u pitanju obična šala. U stvari budnim okom je motrio na Manuela uveren da bi kepec svakog trenutka mogao da povuče obarač.

Doka Holideja su nespokojnim činile Manuelove oči. Neki čudan, gotovo ludački sjaj ukazivao je na to da je Manuel bio obuzet nekom vrstom zlatne groznice. U uobičajenim okolnostima je bivao bezmalo neuračunljiv, a sada...

Kepec je prelazio jezikom preko suvih usana, a prst mu se nemirno grčio kraj obarača.

– Ti ne možeš da zadržiš novac! – uveravao je Dok glasom koji je mogao da hipnotiše. – Zbog toga bi te obesili, momče.

Manuel se nasmejao podrugljivo. Bio je u tom trenutku veoma opasan, pa bi samo jedna pogrešna reč mogla da ga natera da puca.

– Zar nismo nameravali da tvoju sestru izvučemo iz Lisinog hotela?

– Ići ću s novcem preko, u Meksiko – saopšti kepec Doku pobedonosno. – Niko me u tome neće sprečiti, pa ni ti, senjor.

Na mamac koji mu je Dok dobacio, spašavanje sestre, nije reagovao uopšte. Dok sleže ramenima. Rekao je mirno. – Ja sam ti prijatelj, zar si zaboravio?

Manuel se nasmejao.

– Ja sam ti ponudio polovinu, ali ti si hteo sve, gringo. No, radije ću ti sasuti metak u stomak nego prepustiti sav novac.

– Radi šta hoćeš! – kazao je Dok ljutito. – Odjahaću nazad u Karizo Springs. Kada ti budu stavljali omču oko vrata setićeš se mojih reči. Načinio je pokret kao da se okreće na drugu stranu.

– Mene nećeš praviti budalom, gringo – odjeknuo je iza Dokovih leđa pi-skav Manuelov glas. Bio je to trenutak u kojem je Dok morao računati s tim da će mu kepec sasuti metak u leđa.

Manuel je okrenuo leđa tako da je preprečio Doku put. Napetost je rasla. Metak kao da je već lebdeo u vazduhu!

– Otkaći svoje revolvere, ali levom rukom i pusti da padnu na zemlju. Podigni desnu ruku visoko da je mogu videti.

Dok odahnu s olakšanjem. U svakom slučaju kepec neće pucati.

Međutim već trenutak kasnije kao da ga je nešto blokiralo. Nije ni sam znao

šta, bilo mu je uostalom u tom trenutku svejedno.

Poslušno je podigao desnu ruku, a levom otkopčao opasač i pustio da padne na zemlju.

– Idi! – vikao je Manuel. – Idi brzo pre nego što se predomislim, gringo!

Dok je od nemoćnog besa samo zaškrgutao zubima. Činjenica je da ga je ovo pola čoveka sredilo. To mu je izazivalo mučninu.

Odjednom se negde odozgo zaori smeh i jedan glas povika podrugljivo.

– Dobro si to izveo, kopile malo. Sada spusti to tvoje oružje na zemlju inače ću prosvirati olovo kroz tu tvoju vodenу glavu.

Pogledao je u visinu i prepoznao Džoa Vebstera. Stajao je na kamenoj gromadi sa „vinčesterkom” uperenom u Manuela. Tik uz njega bio je Džim Roal. Sam će vrag znati kako su se ta dvojica stvorila tu.

Maršal Ron Kejn je zbunjeno posmatrao ženu. Ta La Bela, kako ju je senator nazvao, bila je nesumnjivo privlačna, ali otrovna kao zmija, što maršalu nije moglo da promakne.

– Nova gospodarica „Košnice”? – promrsi Kejn. Gledao je senatora u nedoumici. Fred Ričards se osmehnu podmuklo i potvrdi.

– Sasvim tačno, maršale. Imate li neku primedbu na to? – upitao je izazivajući.

Kejna nije bilo baš lako izvući iz njegove lisičije jame. Osmehnuo se neodređeno i uzvratio suvo. – Kako bih mogao da imam, ser.

– Pri tome biste morali i da ostanete! – upozori ga Ričards s pretnjom u glasu.

Kejn se ni ovog puta nije dao izbaciti iz ravnoteže. – Pitam se kako će to gospođa Grej prihvatiti. Ona je u svakom slučaju guvernerova sestra, a osim toga ima i grupu revolveraša koju ne bi trebalo potcenjivati, senjor.

– Nemojte brinuti zbog toga, maršale – tvrdio je Ričards razmetljivo. Što se guvernera Holmsa tiče on je upućen u sve i gospođa La Bela može biti sigurna u njegov pristanak. Što se revolveraša tiče, konačno u gradu su vojnici iz Fort Alisa, a ja sam od guvernera dobio izričito pravo naredbodavca za jedinicu majora Vina.

– Smem li ja da kažem nešto na to, džentlmeni? – La Bela se istina smejala pitajući to, ali je njen glas ličio na siktanje napadnute zmije.

Ron Kejn je pogledao ženu u oči i istog časa shvatio da je veoma opasno imati je za neprijatelja.

– Vi ćete maršale u svako doba biti rado viđen gost, naravno na račun kuće, što se podrazumeva. Preporučujem vam da se ne mešate u moje poslove, jer bi to moglo biti veoma nezdravo. Nadam se da smo se razumeli?

Bila je to objava rata, što je Kejnu bilo jasno. Onda, odjednom kao da ga je đavo uzeo pod svoje, što kasnije nije

umeo ni samom sebi da objasni, tek rekao je. – Nosite se do đavola, gospođo! Samo ste nam vi još nedostajali u ovom gradu. Ako hoćete da znate ja bih, da se pitam, potpalio onaj kupleraj „Košnicu” sa sva četiri ugla!

La Belu takođe nije bilo lako izbaciti iz ravnoteže. Pogledom samo što nije ubila maršala.

– Divno! Ja baš volim čistu situaciju. Sada bar znamo maršale kako stojimo jedno prema drugom. Ako mogu da vam dam koristan savet on bi glasio: potražite što pre novi posao jer ćete maršalsku zvezdu izgubiti uskoro. Za to ću se ja lično pobrinuti.

* * *

Džo Vebster i Džim Roal su i do sada običavali da idu sopstvenim putem. Kada su ostali počeli da beže nasumce, glavom bez obzira prema Karizo Springsu, Vebster je kazao. – Glupaci. Jašu tačno pod drvo za vešanje, ukoliko ne budu imali vraški mnogo sreće.

Džim Roal je pripadao vrsti ljudi koja misli suviše sporo, pa se rado oslanjao na Vebstera, koji je nesumnjivo bio pametniji.

– Šta predlažeš, Džo?

Pritajimo se ovde negde i sačekajmo da vidimo kako će se stvari odvijati.

Sada su se stvorili ovde da bi pokupili novac.

Manuel upravi pogled gore prema stenama i prema uperenoj cevi „vinčesterke”. Opsovao je ogorčeno i pustio svoj revolver da padne na tlo. San o

sreći i bogatstvu se raspršio u magno-venju.

Kepec se osećao kao paralizovan.

Džim Roal je držao svoju pušku uperenu na Doka. Govorio je dovoljno glasno da su ga i Manuel i Dok mogli čuti.

– Zašto ih ne bismo ubili odmah, Džo? Ta dvojica su nam samo kamen vezan uz nogu.

Džo je doista bio mnogo pametniji i običavao da misli i na sutra. Odmahnuo je glavom i promrsio – Mi još nemamo pojma kako će se stvari odvijati dalje, Džim. Nešto zazirem od vojske.

Šta ako je natovarimo na vrat? Valja misliti i na Stivensona i ostale. Ako bi ustanovili da smo se dočepali novca, imaćemo ih za petama.

– Da, u redu Džo, shvatio sam. Ali ne znam zašto nam može koristiti da ih vučemo sa sobom – pri tom pokaza na Manuela i Doka.

Džo Webster se nasmeja. – Jesi li ikada čuo za taoce?

– Čuo sam, svakako – promumla Roal.

– Eto vidiš. Ova dvojica su sada naši taoci. Kod naših prijatelja teško da će nam biti od koristi, ali kod Kejna i kod plavokaputaša vredeće nam više od vreće novca.

Tako je došlo do toga da Manuel i Dok, naravno vezanih ruku, prijateljski sjedinjeni jašu jedan uz drugog. Džo Webster je jahao ispred, a Džim Roal iza njih. Džakovi s novcem visili

su na Websterovom sedlu čvrsto privezani.

Nekoliko sati kasnije predahnuli su kraj jednog jezerca koje je u tlu izdubio potok. Planine su se nalazile iza njih. Tlo pred njima je bilo ustalasalo i peskovito. Džo Webster i Džim Roal su prekopavali po džakovima kao da ne mogu još uvek da shvate da im je uspeo. Ipak nije im uspeo, bar ne potpuno. To je Dok otkrio tek kada je primečio grupu Indijanaca koja se nečujno približavala na konjima. Izbrojao ih je sedamnaest. Prema kraju u kojem su bili, mora da se radilo o Apačima. Sve sami mladići, ratnici željni okršaja.

Webster i Roal su ih primetili tek kada su se uz glasne pokliče ustremili na njih...

* * *

Lisa Grej otvori vrata svojih prostori-ja neispavana i ogrnuta providnim jutarnjim ogrtačem. Ispred nje su stajali senator Ričards i nepoznata žena.

– Šta kog đavola? – uzviknula je Lisa,

Senator Ričards je ugura ispred sebe u sobu, a nepoznata žena koja je ušla za njima zatvori vrata i energično okrete ključ. To je Lisu potpuno razbudilo.

– Šta to treba da znači? – pitala je Ričardsa. Ovaj je samo odgunu u stranu. Tada je otkrio usnulog majora i počeo da se smeje. Lisu je obuzelo neprijatno osećanje da je na neki način izigrana, iako nije imala pojma o čemu se radi. Potrčala je pored La Bele pre-

ma vratima osećajući da joj je pomoć neophodna. No nepoznata žena je bila brza i odgurnula je od vrata. Stajale su jedna prema drugoj kao dve razgnevljene mačke i gledale se neprijateljski. Odjednom se u ruci La Bele stvorio „deringer” pištolj.

Ričards uze kofu vode koja je stajala kraj umivaonika i sasu celu sadržinu na majora. Ovaj se uspravi posrćući. Pogled mu je bio staklast. Nije shvatao šta se oko njega zbiva. Ni Lisi nije bilo jasno kakva je to igra u pitanju. Shvatila je samo da se radi o glavi pa je još jednom pokušala da se dokopa vrata.

– Dalje odatle ili ću pucati! – doviknula je La Bela.

– Da li vam se mozak bar toliko razbistrio da možete da čitate? – pitao je Ričards držeći pukovnikov telegram Vinu ispred nosa. Prema izričitom nalogu guvernera vi i vaši vojnici ste pod mojom komandom.

Vin je piljio u telegram s krajnjim nerazumevanjem. U njegovoj glavi je poskakivalo stotinu pijanih đavolčića.

– Jeste li shvatili? – vikao je senator na Vina. Ovaj je potvrdio klimanjem glave, ali je bilo jasno da je duhom odsutan. – Pokupite sve svoje ljude, ser. Zahtevam da me zaštitite od revolve-raša Lise Grej.

Verovatno bi sve prošlo tako glatko kako je to senator zamišljao da nije bilo narednika Hopkinsa. On je poslednji ušao u grad, jer je sa svojim

ljudima morao da transportuje i dva poginula vojnika.

Bilo je jasno da o svemu mora obavestiti majora. No on je sigurno još uvek u sobi Lise Grej i nije se još istreznio. Neodlučno je krenuo uz stepenice hotela. Upravo u trenutku kada je hteo da zakuca na vrata čuo je uzbuđene glasove. Iz iskustva je znao da je uvek bilo bolje proveriti pre nego što se nešto preduzima, nešto u čemu se može izvući deblji kraj. Nije, istina, razumeo svaku reč, ali je poznao Ričardsov glas i uhvatio po neku reč. Vikao je nešto što se naredniku Hopkinsu uopšte nije dopalo. Najzad je čuo i promukli majorov glas.

– Šta mi garantuje da je taj telegram pravi, senatore? Da se vojska stavi pod komandu civila, pa bio on hiljadu puta senator?...

Za narednika Hopkinsa je to bio kao poklič, zov trube na napad. Bacio se na vrata i uleteo u sobu pravo La Beli pred noge. Pošto narednik nije bio džentlmen, već trenutak kasnije La Bela više nije imala oružje u rukama.

Major Vin, koji je sada mogao da vidi nešto jasnije naredi.

– Dobro je da ste došli konačno, naredniče. Ove osobe su za sada uhapšene. Privremeno. – Pri tom je pokazao na senatora i na La Belu. Pobrinite se da budu dobro čuvane, naredniče!

Tek tada je majoru sinulo da je Hopkins u ovom trenutku trebalo da bude u Fort Alisu, umesto u sobi Lise Grej. No lepotica koja je majoru odmah

pala u oči i senator Ričards su već išli ispred revolverске cevi narednika prema vratima. Major Vin se osećao prilično nelagodno. Nije uopšte mogao da se seti šta se između Lise i njega odigralo. No kao pravi muškarac, naravno to nije mogao da prizna. Pogledao je Lisu zakrvavljenim očima od alkohola, nasmejao se i kazao. – Najzad sami, slatka moja!

Lisa ga je gledala užasnuta i pomislila: ne opet sve od početka, zaboga!

* * *

Kada se maršal pojavio u baraci u kojoj su obitavali Lisini revolveraši, vladala je mrtva tišina. Svi su ćutke i izazivački gledali čuvara zakona. Džeku Stivensonu je ovo ćutanje polako počelo da ide na živce pa je razvukao lice u podrugljivu grimasu.

– Šta se dogodilo, maršale? Nešto ste izgubili, zar ne? – nasmejao se glasno. Bio je jedini koji se smejao, jer su ostali otkrili senke iza maršalovih leđa.

– Šta je Kejn, siti ste života? – nastavio je Stivenson, a onda i sam otkrio vojnike.

– Gde ste bili noćas? – U maršalovom glasu kao da se osećao neki metalni prizvuk, što je već trebalo da bude opomena. Ne za Stivensona, to nikako. Cerio se bestidno.

– Moram li sada pojedinačno da nabrojim devojke sa kojima sam proveo noć...

Ron Kejn ga prekide odsečno. – Vreme za šalu je isteklo. Prošlo je, Stiven-

son. Razmislite o onom šta govorite inače ćete pod katanac.

Čejz, visoki, maljavi i veoma zao momak stade uz Stivensona.

– Vi verujete da možete s nama da se nosite zbog toga što vam vojnici pokrivaju leđa. Nemojte zaboraviti, maršale, da plavokaputaši neće večito ostati u gradu.

O tome je maršal dugo razmišljao i to ne sada. Kada je malopre video narednika i još dvojicu vojnika kako dovode u zatvor onu nepoznatu ženu koja je trebalo da preuzme hotel i senatora koji je to saopštio, u Kejnu kao da se nešto slomilo. Postao je odlučan i nepomirljiv. Dakle, za njega je ovo bio pravi trenutak da ovu „štalu malo počisti”.

– Treba li to da bude pretnja, Čejz? – Kejn je ostao hladan kao i u najboljim godinama iako su one odavno bile iza njega. Možda previše davno. Možda je sada precenjivao sebe i svoje mogućnosti. Međutim, još jednom biti mlad i odlučan...

– Uhapšeni ste, Čejz – procedio je automatski pa pošto je rekao i sam se uplašio sopstvenih reči. No, izrečene su!

Čejz ga je gledao kao divlja zver.

– Ne mislite to valjda ozbiljno, maršale?

– Vi, Log i Stivenson – dopunio je maršal. Bio je u punom zaletu, kao nekad u mladosti. Onda se obratio ostalima. – I po vas ću takođe doći ako utvrdim da ste noćas bili na Brok prelazu.

Log je bio srednjeg rasta i veoma snažan. Kod njega je najopasniji bio mozak. Mislio je brzo, a drugi su ga uglavnom slušali i sledili. Dakle, Kejn je morao da izvuče gorilu Stivensona, Čejza ali i Loga. Bez ovih ljudi, koji su predstavljali vodeću snagu, ostali su predstavljali samo gomilu izgubljenih ovaca.

Log je reagovao munjevito. – Sredite ludaka. Hoće odjednom da izigrava najjačeg čoveka! U to se razleže prasak prozorskog stakla, dva vojnika su proturila svoje karabine kroz otvor. Sve se odvijalo tako munjevito da Lisini revolveraši nisu stigli da uhvate vazduh.

– Gde su Džo Vebster i Džim Roal? – pitao je maršal.

Niko nije odgovorio. Ta dvojica su nedostajala u to nije bilo sumnje. Kejn je morao da misli i na Manuela i iščezli novac. Naravno i na Doka koji je ostao gore na prelazu. Obuzimala ga je sumnja. Manuel i Dok su još ranije saradivali, držali se zajedno. Šta ako zajedno igraju neku igru? No tu su još Vebster i Roal. Možda su i oni ostali na prelazu?

* * *

Indijanci su grabili napred u širokom redu. Pucali su iz pušaka i odapinjali strele. Srećom, počeli su to da čine iz velike udaljenosti tako da su promašivali. Džoa Vebstera je metak samo okrznuo pocepavši mu kaput.

– Moje oružje! – povika Dok.

Vebster je reagovao ne razmišljajući. Novac sada više nije bio važan, radilo se o golom životu. Otkotrljao se priljubljen uz zemlju i oslobodio Doka veza. Dok je Vebster pucao, Holidej je Manuela oslobodio veza nožem koji mu je Vebster dobacio. Opasač mu je visio pričvršćen za Roalovo sedlo. Pogrbljen otrčao je po oružje.

Indijanci su jahali sve više sužavajući обруč. Džim Roal kriknu od bola. Strela mu se zarila u desnu mišicu. I Manuel je držao revolver u svojoj maloj ruci. Pucao je kao podivljao, ali bez vidnih uspeha. Dok je uspeo da skine dva crvenokošca sa konja, ali je pogođen strelom u butinu. Uz kletvu slomio je dugo drvo strele i bacio ga. U tom trenutku je i Džo Vebster bio pogođen. Dok je video krv koja mu se slivala s čela. Pucao je klečeći još nekoliko sekundi i ostao u tom položaju, a onda se prevrnuo na stranu i ostao da leži nepomično. Nije bilo sumnje da je mrtav.

Pet Indijanaca je ležalo u pesku, ali ih je ostalo preko deset. Na ovoj strani bili su samo još oni i Džim Roal ali su obojica već bili ranjeni. Od Manuela ni traga. Dok se pitao gde se ta mala vaška pritajila, kada je čuo njegov glas.

– Uzmi džakove s novcem i dođi ovamo, senjor.

Dok nije mogao da veruje sopstvenim očima kada je otkrio Manuela. Stajao je do grla u rupi i mahao uzbuđeno obema rukama. Na šta je taj prokleti mali kopilan mislio u ovom krajnje nezvesnom trenutku: jedino na novac!

Holidej je uzeo kolt i počeo da puca kao mahnit. U to je Džima Roala strela pogodila u leđa. Pao je na lice i više se nije pomerio. Time je sve bilo okončano, izgubljeno. Indijanci su još sedeli na konjima, njih sedmorica. Da nisu uporno kružili oko Doka nego krenuli direktno na njega, sve bi odavno bilo okončano. Repetirao je sve dok se nije čulo „klik” jer u magacinu nije više bilo municije. Izbrojao je još pet Apača. Uzeo je džakove s novcem i potrčao. Nije mogao da vidi Manuela. Jezero je bilo dublje nego što je pretpostavljao. Nije mu ostajalo više vremena za razmišljanje. Apači su se malopre povukli dok je trajala njegova mahnita pucnjava. Sada su se međutim vraćali ponovo uz poklike koji su kidali nerve.

Dok je skočio u malo jezero...

* * *

Ron Kejn je imao pomoćnika kojeg su svi zvali prosto Bleki. Bio je to čovek sede brade i veoma mršav. Nosio je, istina, zvezdu pomoćnika šerifa, ali je u stvari bio Kejnov potrčko, koji je maršalu donosio pivo ili viski, prema potrebi.

Kada su dvojica vojnika dovela senatora Ričardsa i La Belu, Blekija samo što nije udarila kap. Bezmalo se usprotivio da senatora iz Teksasa zatvori u ćeliju. Nije to učinio, jer je neograničeno poštovao maršala Kejna. Bleki ga je poznavao još iz vremena kada je bio pravi maršal, a ne samo zvezdonosac koji je grad prepustio revolverašima

Lise Grej. Pošto je dvoje dovedenih zaključao u dve ćelije, svakog posebno, povukao se u kancelariju i tražio pomoć i umirenje u boci viskija. U ušima mu je još odzvanjala vika senatora i njegove užasne pretnje. Nesrećnog Blekija je stvarno spopao strah od robijske. Dok je dezinfikovao grlo viskijem iz fioke pisaćeg stola maršala Kejna stezao je u ruci pet dolara koje mu je senator doturio da pošalje telegram guverneru i zatraži pomoć. Blekija su mučile užasne dileme. S jedne strane Kejn, čiji je pomoćnik bio pa je trebalo da ga sluša, a na drugoj strani senator koji je dobro poznavao guvernera. Njega je Bleki posredstvom telegrama trebalo da pozove u pomoć. Možda bi se Bleki i odlučio da pošalje taj prokleti telegram da nije bilo Harija Gibsona, telegrafiste. On je prijateljevao s Kejnom pa bi mu sigurno ispričao...

Psujući Bleki natoči još jednu čašu maršalovog viskija i ukoči se u pola pokreta kada je ugledao maršala Kejna kako vodi Stivensona, Loga i Čejza. Iza njih su isla tri vojnika. Držali su karabine uperene na revolveraše.

– Da li je to možda moj viski? – pitao je Kejn gledajući mračno flašu u Blekijevoj ruci.

– Ja ću i da platim – kazao je Bleki spuštajući pet dolara na sto koje je dobio od Ričardsa za telegram. Trenutak kasnije mu se učinilo da je prenaglio ali povratka nije bilo.

Vojnici su sproveli zatvorenike u ćelije, a Bleki je teturajući se išao za nji-

ma. Senator je prišao rešetkama i razogaćio oči videvši ko su zatvorenici.

– Veliko spremanje u gradu, maršale, zar ne? Samo da se niste možda pre-cenili?

Upravo tako je razmišljao i maršal već izvesno vreme. Međutim, onaj ko je seo u voz bez kočnica, a grabi nizbrdo nema baš neki izbor.

– Znaš šta mi možeš učiniti... – promrsio je maršal.

Stajali su jedan nasuprot drugog i znali da je ovo njihova poslednja igra u kojoj samo jedan može pobediti. Pri tom je ulog u igri mogao biti i sam život.

* * *

Boraviti pod vodom uz pomoć šuplje trske kroz koju se može disati bio je prastari trik, ali nije bilo boljeg da se nestane sa površine. Doku je bilo potrebno neko vreme da navikne disati kroz cev pa se lagano kretao oko ševara. Kada se zaklonjen trskom pojavio na površini i pogledao prema Apačima video je da gledaju bespomoćno u vodu u mesto gde je trenutak ranije Dok uronio. Držali su oružje na gotovo očigledno čekajući da se on pojavi. Nabrojao je sada osam Indijanaca, dok ih je malopre bilo pet. Znači neki od njih su ležali kao mrtvi u pesku. Mora da je pogodio njihove konje.

Dok se pritajio i čekao da protekne neko vreme, a onda se lagano, da ne uznemirava površinu vode, približio

jednoj jeli na obali za koju se Manuel držao grčevito.

– Šta se muvaš oko mene, senjor? Imaš li džakove s novcem?

Doka Holideja je želja za šalom odavno napustila. Zamahnuo je pesnicom i udario Manuela. Tek tada se setio da je to bilo neoprezno zbog Indijanaca. Međutim brzo je utvrdio da su otišli, da su napustili poteru za njim, jer je bila uzaludna. U svakom slučaju dokopali su se četiri konja i oružja.

Kada je Manuel otvorio oči odmerio je Doka i upitao. – Zar ti uvek biješ svoje partnere, gringo?

– Indijanci su otišli – kazao je Dok uskraćujući kepecu odgovor. Sa njima su otišli i naši konji, puške i „kolt”. Imamo samo još tvoju pucaljku i moj kolt. Osim toga, imam strelu u butini koju najbrže moguće valja izvaditi da se rana ne bi inficirala.

Manuel je trljao bradu. – Imas vraški snažan udarac, čoveče. Ne brini, strelu ću ti ja izrezati iz tela.

Dok ga je gledao namrgođeno. Bio je to prvi put da je ovom kopiletu mogao da veruje na reč.

* * *

Tog dana došlo je do velike gužve. Počela je time što je major Džeri Vin uspeo u znatnoj meri da se izvuče iz svoje šampanjske omamljenosti i da svoje sive moždane ćelije stavi u normalan pogon. To je Lisi uspelo sa nekoliko čaša burbona po starom i opšte poznatom receptu da se đavo-isteruje

zlim duhom. Sve je to Lisa činila u strahu da se major može probuditi i posegnuti za njom. Prethodna propijančena noć bila joj je dovoljna. Već je odavno prerasla svoj nekadašnji zanat i mrzela posao koji joj je donosio tako mnogo novca.

Kratko i jasno, major je lagano dolazio k sebi i shvatio iznenada da se nalazi u brodu koji tone. Upiljio se užasnut u Lisu i kazao. – Budi dobra prema meni i reci mi da nisam bio tako lud da senatora Ričardsa pošaljem u buvaru. – Gledao je Lisu pun nade, ne znajući da li je protekle noći spavao s njom ili nije. Da njegova sumnja nije neosnovana mogao je samo da sluti.

Vlasnica hotela se nasmeja zadovoljno. – Ne samo senatora, ser. Pojavila se i jedna mlada žena s njim koja je htela da preuzme ovaj hotel, a mene odagna do đavola. Ta namiguša se zove La Bela. Sve je to zavera koju je smislio Ričards.

Lisa je gledala majora potpuno ubeđena da on plovi njenim kursom. Tu se, međutim, silno prevarila.

– Oh Bože moj! – jeknuo je major izgledajući tako iscrpljeno kao da je celu noć radio ono što je nameravao pre nego što ga je Lisa obeznanila šampanjcem. – Kako sam to mogao? Senator Ričards je prijatelj vašeg brata guvernera Holmsa. Kako sam to samo mogao?

– Pa bili ste potpuno pijani, majore – kazala je smešeci se zadovoljno.

– Ta nepoznata žena – mrmljao je major. – Guverner doista ne bi mogao da želi da ona preuzme vaše mesto, Lisa? – Vin kao da je pogledom tražio pomoć.

Lisa se nasmejala lukavo. – Jeste želeo je to, majore. Moj dragi brat je saznao da prilikom svake isplate ja pomalo zakinem za sebe. Ja to smatram ispravnim, jer najzad ja sam ta koja obavlja ceo posao, a moj brat guverner, ima još tri ovakve kuće kao što je moja. I ja takođe moram misliti na svoju starost, ser.

Čulo se kucanje. Bio je to narednik Hopkins. Salutirao je i raportirao odlučno. – Senator i ona ženska cvečka su prosleđeni u zatvor. I maršal je trojicu od njenih – pri tome je pokazao rukom na Lisu – njenih revolveraša uhapsio. Grad je sasvim miran i potpuno u našim rukama, ser.

– Vi ste idiot, naredniče! Trebalo bi vam te širite...

– Vaše naređenje, ser – promrsio je Hopkins.

Lisa se zlorado nasmejala. – Narednik je u pravu, majore. Ja mogu da potvrdim i svedocima da ste mu vi izdali naređenje.

– Prokletstvo! – vikao je major na Hopkinsa. – Bio sam potpuno pijan, zar to niste приметili, vi glupače?

– Zar je trebalo, ser? – Hopkins se krišom smeškao. Već dugo je bio u vojsci pa je imao iskustva kako izgleda kada oficiri, kao što je to sada Vin učinio, sami sebi stanu na žulj.

– Vi idiote! – besneo je Vin i odjurio bezglavo iz sobe.

– Šta li smeru, naredniče? – pitala je Lisa zbunjeno.

Hopkins je trljao čekinjastu, neurednu bradu. Lisu Grej je u tom trenutku gotovo žalio, jer je bolje od nje slutio na šta sve ovo može izaći. Maršal je njene najbolje ljude povukao iz stroja, a major Vin...

– On sada juri u telegrafsku stanicu da bi poslao depešu u Fort Alis, gospođo – objašnjavao je narednik. – Tražiće da mu prethodni telegram potvrde. Onda će biti sređen. Izvući će senatora iz bajboka i onu žgoljavu ledi koja hoće da preuzme vašu „radnju”. Drugim rečima, za vas je bolje da već sada počnete da se pakujete i uzmete ono sve što možete pokupiti.

* * *

Majorov ubrzani, odlučni hod kroz grad bio je svojevrsna predstava. Kada je stigao u kancelariju maršala Kejna već je splasnuo, a ispred ćelije u kojoj se nalazio senator Ričards stao je oborene glave, presamićen.

– Užasna zabluda ser, prosto neoprostivo, ali ovaj... – ostali deo rečenice bio je nerazumljiv.

„Neoprostivo”, to je mislio i Ričards, ali je to za sada propratio ledenim osmehom. Da će major Vin zbog svojih postupaka otići u prevremenu penziju i biti na ivici gladi, za to će se senator već pobrinuti.

Maršal je stajao s neodlučnim izrazom lica držeći svežanj ključeva zatvorskih ćelija, oklevajući da poveruje u ono što je gledao sopstvenim očima. Međutim, prezriv pogled koji mu je Ričards uputio nije ostavljao mesto sumnji.

– Otključavajte već jednom! – vikao je major na čuvara zakona.

– Bio je to samo jedan, strašno mučan previd.

Džek Stivenson je stajao na vratima ćelije i besno drmao rešetke.

– Šta je sa nama, majore?

Džeri Vin ga samo odmeri krajnje prezrivo, smatrajući da revolveraš nije vredan odgovora.

Maršal je bio ubeđen da ako bi sada pustio Ričardsa na slobodu mogao odmah da prosvira metak kroz glavu ili da namakne omču na vrat. Setio se tog trenutka Lili. Želeo je da se oženi njome...

– Zar ti je u poslednje vreme popustio sluh? – čuo je podrugljivo senatorovo pitanje...

Tada se pojavio taj prokleti kopilan Ričards. Hteo je da igraju poker s tim da Lili bude ulog. Kejn je to, naravno, odbio. U to vreme je Ričards bio kockar i varalica po zanimanju. Bio je pun dolara izgledao odlično, a ne kao izgladneli sparušeni miš, kako je upravo sada izgledao.

– Otključajte konačno tu prokletu ćeliju, mašale – zahtevao je major Vin, nestrpljivo gutajući pogledom vitku priliku La Bele. – Ona će biti nova vla-

snica hotela „Košnica” kako mu je to pukovnik Hardi potvrdio. Osim toga, major treba sa svojom jedinicom da ostane u Karizo Springsu sve dok ovde ponovo ne zavlada red.

... Sećanja su navirala. Tada je Lili postala ljubavnica ovog gada. Kejn je stezao pesnice. Gledao je senatora ispunjen mržnjom. Da, tako je bilo, prvo je postala njegova ljubavnica, a kada je se zasitio načinio je od nje prostitutku!

– Prokletstvo, i mi hoćemo takođe da budemo pušteni na slobodu – vikao je Log gnevno. – Nema nikakvih dela koja nas terete pa maršal nema prava...

– Zaveži! – povika major grubo. U stvari bio je u neku ruku zahvalan revolverašima jer su skrenuli pažnju na sebe, pa major nije morao da podnosi leden Ričardsov pogled od kojeg mu je bilo zlo. Pukovnik Hardi ga je obavestio da je Ričards lični prijatelj guvernera Holmsa. Znao je šta to znači za njega ukoliko ne bude uspeo da ga bar donekle odobrovolji.

To je došlo kao grom iz vedra neba.

– Ne pada mi na pamet da oslobodim Ričardsa, majore – izjavio je čuvar zakona. – On ima prilično loših stvari na grbači pa ću ga izvesti pred sud.

Major Vin to nije mogao da poveruje sopstvenim ušima.

– Ja vam naređujem da to učinite, maršale!

– Vi uopšte nemate šta da mi naređujete, majore – uzvratio je Kejn suvo.

– U gradu ne vlada ratno stanje!

– Ali, guverner...

Ulazna vrata se otvoriše naglo. Maršal Kejn potrča u kancelariju da vidi šta se tamo događa.

– Ruke uvis, Kejn! – naredio je Džek Silver držeći u desnici revolver kalibra 45, a u drugoj do pola ispijenu flašu viskija.

Nije došao sam, iza njega je bio ostatak rulje Lisinih revolveraša.

* * *

Bez brendija će to za Doka biti kao stub mučenja. No pomoći nije bilo, strela je morala napolje.

– Boli, gringo, zar ne? – pitao je Manuel tobož saosećajno.

Dok je poželeo da svom iscelitelju zada udarac nogom, ali mu je ovaj mali lupež bio potreban kao nasušni hleb. Pokazalo se da kepec uopšte nije nespretan, ali toga Dok nije više bio svestan jer mu je bilo crno pred očima.

Kada je došao sebi, crveno večernje sunce se spustilo do same ivice pešćanih brežuljaka. Dok je imao prilično muke da se vrati u stvarnost. Proteklo je nekoliko minuta dok se setio šta se dogodilo. Oko njega vladala je tišina koju je moguće doživeti ponekad samo u pustinji. Osetio je lagano kuckanje u predelu butine. Zavoj je bio načinjen od njegove jedine košulje i potpuno natopljen krvlju. Strela je ležala kraj njega, a od Manuela ni traga ni glasa.

Iščezao je. Pokušao je da se uspravi u sedeći položaj ali ga je nesvestica koja je dolazila u talasima primorala da legne.

Mora da je izgubio prilično krvi. Prolazili su minuti koji su se pretvarali u sate. Pokušao je da sakupi snagu, ali je to bilo lakše poželeti nego učiniti. Tek posle četvrtog pokušaja uspeo je da se održi u sedećem položaju i pogleda oko sebe. Ono malo kopile od Manuela pokupio je sve izuzev strele. Poneo je Dokove koltove, džepni sat i naravno lanene džakove s novcem.

– Da li uopšte mogu da hodam? – upitao se Dok glasno. Istina, uspeo je da se osovi na noge, ali je trenutak kasnije pao nazad u pesak. Zaškrgutao je zubima i počeo da proklinje. Prokleti kepec mu je izvadio strelu iz butine, a onda ga ostavio ovde da crkne.

– Neka ga vrag nosi! Uostalom, ako Manuel ne bude imao vraški mnogo sreće to mu se i mora dogoditi. Istina, kepec ima dve zdrave noge ali nema konja, a bez konja mu je potrebno bar puna dva dana hoda do prvog naselja.

Kada su se poslednji zraci sunca izgubili za horizonta Dok je već upola čvrsto stajao na nogama i učinio prvi korak.

* * *

Stajali su tu ti praznoglavi revolveraši i cerili se na njega kao da je svaki ponaosob dobio glavni zgoditak.

– Hej, pusti Stivensona, Loga i Čejza iz buvare pre nego što ovde postane veoma neprijatno.

Kejn je znao da niko od ovih revolveraša nije klasa, ali svi zajedno predstavljali su smrtnu opasnost, koju je Kejn do sada uspevao da drži daleko od sebe. Sada to više nije bilo moguće. Osećao se kao na pustom ostrvu usred okeana. Ispred sebe je imao pripite revolveraše koje je piće činilo još neuračunljivijim, a iza leđa senatora Ričardsa i neraščišćene račune između njih dvojice. Tu je bio i major Vin kojeg je samo trenutak ranije uvredio odbijajući da sledi njegova naređenja. Uostalom tako usamljen i napušten se nikada do sada nije osećao. Odjednom je osetio kako ga obuzima besmislen, potpuno lud gnev. Gnev dovoljan da bezglavo poleti pred kišu metaka.

Kejn pogleda svog pomoćnika Blekija koji je bespomoćno stajao kraj soške. – Moju pušku, Bleki!

Bleki je prevrtao očima, ali se nije ni pomerio. Džek Silver i ostali revolveraši su se grčili od smeha. Nisu Kejna uopšte uzimali ozbiljno. Nije među njima bilo nikoga ko je poznavao nekadašnjeg Kejna. Znali su samo zvezdonosca koji je svake sedmice dolazio kod Lise Grej po napojnicu. U kancelariju je zakoračio major Vin ne obraćajući pažnju šta se oko njega dešava.

– Prokletstvo, otvorite konačno ćelije u kojima se nalaze senator Ričards i gospođica La Bela.

Maršal nije obraćao pažnju ni na šta. Išao je mirno prema soški. Već je držao sačmaricu u rukama, a pijani revolveraši na vratima su se cerili i dalje.

– Bacite oružje! – naredio je čuvar zakona. Međutim, plaćene ubice su se kikotale i dalje kao da im je ova naredba činila zadovoljstvo. Naravno nisu poslušali.

Pucanj je bio zaglušujući, a dim je ispunio kancelariju. Čuli su se povici povređenih. Trojica su ležala na podu: Džek Silver, Kansas i Šuger. I ostale je zakačio po koji komad sačme. Jedan od revolveraša, Legard pritisnu obarač svog revolvera. Metak prozvižda tik iznad Kejnovog ramena i zari se u zid iza njegovih leđa. Maršal je imao sačmu u još jednoj cevi. Nju je dobio Legard u grudi i istog časa pao na pod ispustivši revolver. Bio je mrtav. Time je Kejn konačno uspeo. Revolveraši kao da su se u magnovenju otreznili. Sada su već uzimali maršala ozbiljno, smrtno ozbiljno!

– Zaključaj ovu bandu u treću ćeliju, Bleki.

Sada se osećao kao pre dvadeset godina kada je svaka revolveraška rulja obilazila njegov grad u širokom luku. Grad u kome je on bio čuvar zakona. Računao je hladno kao nekada. Sada još ima samo posla s vojskom. Samo!? Zvučalo je kao neslana šala.

Major je stisnutih usana pratio kako pomoćnik zatvara ljude u ćeliju. Dvojiću su morali da nose, jer su bili ranjeni. Vin je proklinjao čas kada se ova-

mo uputio sam. Njegovi ljudi se sada zabavljaju i uživaju u hotelu Lise Grej. Sada se u odnosu na ovog čaknutog čuvara zakona osećao bespomoćnim, jer je bio u stanju da i njega napuni sačmom.

– A sada majora, Bleki! Zaključaj ga s njegovim prijateljem senatorom Ričardsom. Pri tome se osmehivao Vinu. Major je bio ubeđen da je Kejn zaista lud. To je, uostalom, i Kejn mislio o sebi. Ali lavina je krenula i niko je više ne može zaustaviti!

* * *

Lisa Grej je otišla u baraku u kojoj su stanovali njeni revolveraši, ali je bila prazna pa su glasine koje su doprle do nje mogle biti tačne. Kada se vratila u svoj hotel, narednik Hopkins je stajao za šankom zagledan u čašu viskija ispred sebe. Devojke i ostatak vojnika su sedeli za stolovima tiho kao na mrtvoj straži. Nije se čuo ni šum. Potpuno neuobičajeno stanje. Hopkins se okrenuo i pogledao Lisu. Njoj se učinilo da narednik deluje bespomoćno. Verovatno je pijan, pomislila je, ali se brzo uverila da to nije tačno. Uz to neobična tišina u prostoriji i pogledi upravljani prema njoj kao da baš od nje očekuju odlučujući potez.

Prišla je naredniku i upitala. – Šta se ovde dešava, naredniče?

– Vi ste, dakle još uvek ovde – promrsi Hopkins.

– Ne još dugo. Spakovala sam svoje kofere.

– Ne znam ni sam šta da vam kažem. Možda je bolje da ostanete na tom mestu – Hopkins se osmehnuo nekako čudno, pa Lisa oceni da je ipak povukao više nego što je trebalo.

– Zna li da je Kejn stavio majora iza katanca? – pitao je narednik.

– Uhapsio majora Vina? – Lisa jednostavno nije htela da poveruje u takvu besmislicu.

– I sve vaše revolveraše takođe. Dvojicu ili trojicu Kejn je napunio olovnim bobicama. Lekar se upravo nalazi u maršalskoj kancelariji i iseca momcima olovo iz tela.

– Daj mi jedan viski – Lisa žustro dograbi čašu koju joj je šanker pružio. Piće joj je u ovom trenutku bilo preko potrebno.

– Jeste li sigurni da je sve to tačno?

Hopkins procedi kletvu kroz zube, a onda odgovori. – Istina je, malo pre sam bio u maršalskoj kancelariji i u sve se uverio lično.

Lisa je odmahivala glavom. – Besmislica! Ako je pak istina zbog čega niste sa svojim vojnicima izvukli svog oficira iz zatvora, naredniče?

– Jer nisam mogao da preuzmem na sebe takvu odgovornost. Taj maršal je apsolutno ćaknut. Da smo pokušali da izvučemo majora, on bi nas poubijao. To nam je kazao pretećim glasom sa sačmaricom u rukama. Kako sam ga procenio, ne bi oklevao da ostvari pretnju. Osim toga, ne radi se samo o majoru nego i o senatoru Ričardsu koji je takođe iza brave.

Lisa je u stvari trebalo da se raduje ovoj činjenici, ali je bila suviše trezvena osoba. Sam vrag zna šta je ušlo u Rona Kejna. Bez obzira na sve, njegova igra je mogla biti samo čist promašaj. Znači za nju je bilo krajnje vreme da napusti grad.

– Čoveče, ne možete samo sedeti ovde sa svojim ljudima i lokati viski – kazala je nestrpljivo. – Urazumite tog čuvara zakona. Ako to ne možete ili ako zazirete od mogućih posledica, pošaljite telegram u Fort Alis da vam pukovnik Harvi pošalje dalja uputstva i naravno pomoć.

Narednik je ispijao svoj viski prilično bučno. Dok je pružao čašu šankeru da mu je napuni isceri se na Lisu kao da mu ono što će joj reći čini posebno zadovoljstvo.

– Vi ste mudra, iako već pomalo ostarela cura, Lisa. Ali šta ćete reći na to kada vam saopštim da je telegrafska stanica u međuvremenu zatvorena. Nestala je! Baš tako. Telegrafista je nestao bez traga, a s njim i telegrafski aparat. Imamo još samo nedirnute žice, ali ne i telegraf. Dakle, šta kažete na to lepotice?

Naravno, Lisi je bilo poznato da su Ron Kejn i Hari Gibson, telegrafistini prijatelji, ali nije mogla da pretpostavi da će Smit prihvatiti maršalovu igru.

Bespomoćno je pogledala narednika i kazala. – Prava, klasična pat pozicija, zar ne?

Hopkins je međutim objasnio gnevno – To isto misli i maršal, ali sam ja

upravo poslao kurira u Fort Alis. Najkasnije sutra treba da stigne pojačanje. I koliko poznajem pukovnika, on će lično doći ovamo. A onda, laku noć gospodine maršale! Već odavno priželjkujem da vidim jednog zvezdonosca kako visi na drvetu!

* * *

Mrak je u međuvremenu pao, ali mesec se još nije pomolio. Jezerce, bolje rečeno široka rupa napunjena vodom izgledala je kao crna mrlja. Dok se, istina, sada osećao nešto bolje ali je sumnjao da će se još dugo moći održati na nogama. Stigao je do mesta gde su logorovali. Leševi Džoa Vebstera i Džima Roala ležali su tu skalpirani. Apači su odneli svoje mrtve. Ostala su samo njihova dva mrtva konja. U to se začu kloparanje kočije koja se približavala. U prvom trenutku nije mogao da poveruje u to, ali se tada iza peščanih dina pojavila svetlost koja se lelujala. Očigledno fenjer na kočiji. Kočija je išla prema njemu. Odjednom mu se zavrte u glavi. Ispred njega su se pojavila ogromna kola s arnjevima. Konji koji su bili upregnuti napred bili su tako blizu da im je osećao dah na licu. Čuo je glasove.

Neko je doviknuo. – Evo najzad i te proklete bare!

Onda je pred sobom video visokog momka koji je dodirnuvši Doka svojom puškom uzviknuo. – Hej, evo ovde jednog... Tamo leže dvojica skalpiranih.

Dok se uhvatio za cev mladićeve puške i tako uspeo da se uspravi. Gledali su se ćutke. Mesec je upravo izašao, pa je mogao da vidi mladićevo lice. Bilo je to lice dobrog čoveka, možda ograničenog ali u svakom slučaju dobrog. Nije bilo zloće na njemu.

Drugi je bio nešto mlađi, jedva preko dvadeset godina.

Nešto kasnije su jedan drugog obavestili o svemu značajnom. Dok je ispričao sve o napadu Indijanaca i istovremeno saznao da ima posla sa farmerima sa istoka koji su se uputili u Karizo Springs. Bilo ih je četvoro: otac, sin, kćerka i žena. Kćerka se zvala Sendi i imala dugu plavu kosu upletenu na potiljku. Porodično ime im je bilo Erl.

– A mladić o kome ste nam malopre pričali, gde je on? – raspitivao se farmer. Dok nije ni jednom reči pomenuo novac.

– Mislim da me je smatrao mrtvim i zbog toga uhvatio put pod noge. No, bez konja veoma težak poduhvat. Možda ćemo ga sutra i stići.

Otac i sin su sahranili dvojicu skalpiranih, a otac je još izgovorio molitvu za spas njihovih duša. Žene su zapalile malu vatru i pripremile topao obed. Tek posle prvih zalogaja Holidej je postao svestan koliko je gladan. Osećao se sve bolje i bolje. Snaga mu se polako vraćala.

– Čuvaćemo naizmenično stražu – kazao je farmer. – Mislio sam da Indijanci u ovim krajevima ne...

– Radilo se o manjoj grupi mladih ratnika – uveravao je Dok. Ne verujem da od njih još treba strahovati. Sve ono je u stvari bila zla sreća, slučajan susret na vodi.

– Iz vaših usta u Božje uši, mister – kazala je farmerova žena, prekrstivši se.

Doku bi istina više od bilo koje molitve prijaio gutljaj brendija, ali takvih vražjih napitaka kod ovih bogobojažljivih ljudi nije bilo. Sledećeg dana kada su bezmalo stigli do prelaza Brok ugledali su nečiju sitnu priliku koja se teturala. Očigledno se jedva držala na nogama. Bio je to Manuel.

– To je on – objasnio je Dok.

– Zar je kepec? – pitao je mladić Vili.

– Jeste, ali one sorte od koje se valja dobro paziti.

Ubrzo su stigli i Manuela. Stajao je nasred puta. Bio je potpuno iscrpljen ali kada je otkrio u kolima Doka izvuкао je njegove kolt sa drškom od slonovače iz opasača. U kepecovim očima ogledalo se očajanje.

– On hoće da puca na nas, oče – upozorio je Vili.

No Dok je već sišao s kola i polako se približavao Manuelu.

– Ostani da stojiš senjor ili ću puca-ti.

– Zar s koltom koji nije napunjen, amigo? – pitao je Dok podrugljivo. Bio je to naravno samo pokušaj, trik. No ispostavio se kao pun pogodak. Manuel je psovao kao odrastao čovek.

Bacio je kolt na zemlju i pokušao da izvuče drugi iz opasača.

Oružje se, međutim, zaglavilo na neki način, pa se mučio prilično dugo, dovoljno da Dok priđe sasvim blizu.

– Treba nešto da zapamtiš, sinko, ako već ukradeš oružje moraš proveriti da li je napunjeno.

* * *

Manuel ga je sada gledao bespomoćno i promrsio.

– Hoćeš li me sada ubiti?

– Daj mi opasač! – naredio je Dok.

Manuel je poslušno otpasao oružje i pružio ga. Dok je podigao kolt sa zemlje i stavio ga u futrolu. – A sada vreće s novcem!

Odjednom Manuel počeo da se smeje podrugljivo

– Nemam ih, zar ne vidiš!

– Ti prokleti mali lažljivče! – zagrmio je Dok gnevno. No što je duže gledao kepecovo lice, sve je više bivao uveren da ovaj govori istinu.

– Gde je novac?

– Zakopan senjor! Niko ga neće naći. A ako sada hoćeš da me ubiješ, učini to odmah!

* * *

Maršal Kejn je marširao na čelu grupe seljaka koji su hteli da izbave svoje kćeri iz javne kuće u koju su bile nasilno odvedene. Išli su kroz ceo grad koji je zbog svih burnih događaja bio na nogama.

Građani koji su veoma dugo zazirali od Lisinih ubojica i izmicali se s puta, odjednom su se osetili podstaknutim na akciju. Sve više ih se pridruživalo grupi seljaka. Kada su se približili Lisinom hotelu bilo ih je više od trideset. Seljaci su išli zbog kćeri, građani zbog potrebe da iskale bes zbog dugotrajnog „podvijanja repa” pred revolverašima. Udarnu snagu u gradu činile su supruge koje su podsticale svoje muževe i huškale ih protiv Lisine javne kuće. Raspoloženje u gradu je bilo burno. Kada je maršal najзад stigao do hotela imao je iza sebe preko pedeset ljudi naoružanih puškama i revolverima. Pri tom nije bilo nigde nijednog revolveraša da razjarenoj masi preseče put. Nalazili su se iza rešetaka.

Lisa je došla uz stepenice noseći u svakoj ruci po jedan kofer od pruća. Narednik Hopkins je već sedam velikih viskija sasuo u sebe, a ostali plavokaputaši kao da su se upinjali da nadmaše svog podoficira. Nisu bili u stanju ni da vide, a još manje shvate šta se dešava oko njih.

Prvo kamenje poletelo je kroz razbijene prozore. Lisa je videla maršala Kejna i čula urlanje okupljenih ljudi. Veliki kamen je pao vlasnici hotela pred noge. Pustila je kofer na zemlju, uhvatila narednika Hopkinsa za grudi i prilepila mu s obe strane po jedan žestok šamar.

– Prokleta bando kukavica! – Lisa je bila potpuno van sebe. – Zahtevam od vas da mi pružite zaštitu, naredniče.

Za mene, moju kuću i moje devojke. Ili možda mislite da su one ovde samo zbog toga da bi se zabavljali s njima.

Hopkins otrese glavom i maši se ponovo čaše. Lisa je, međutim, imala bogato iskustvo sa pijanim ljudima pa je reagovala munjevito. Odgurnula je elegantnim pokretom narednikovu čašu, sprečivši ga tako da je prinese ustima.

Jedan od pijanih vojnika povika veselo. – Lovački pozdrav, slatka curo!

Narednik je promrsio kroz zube – Mi smo ipak sve platili, svaku curu i svako piće!

To je bio trenutak kada je Lisa u nemoćnom gnevu potegla posudu s ledom i bocu šampanjca da je tresne o narednikovu glavu, da maršal Kejn nije u tom času ušao na vrata. Odmah iza njega išla je gomila gnevni farme-ra, koji su radoznalo zavirivali u salon, jer niko od njih do sada nije video tako nešto. U tom pogledu su njihove kćeri bile daleko ispred njih.

– Sve devojke koje... – vikao je Kejn dok ga je pratio Lisin pogled pun prezrenja. Godinama je taj čuvar zakona koristio Lisu i od nje dobijao novac, a sada izigrava maršala čistih ruku i čiste savesti.

– Ako verujete da je i jedna jedina devojka ovde mimo svoje volje... – vikala je Lisa uverena u istinitost svojih reči –... onda slobodno možete da je povedete, maršale. Pored toga, zahtevam da me zaštitite od one pobesnele rulje napolju. Ukoliko pak to niste u stanju

tražim od vas da bez odlaganja pustite moje ljude iz zatvora. Oni će sigurno sa onim ludacima izaći na kraj!

Mora se priznati da ono što je zatim usledilo predstavljalo je sramotu i za maršala i za očeve devojaka iz javne kuće.

Od šesnaest devojaka posle dugog ubeđivanja i molbi samo su dve pristale da napuste Lisin hotel.

Jedna od devojaka koju je gnevni otac udario, doviknula mu je u lice. – Ni ne pomišljam na to da ponovo od ranog jutra do kasne večeri dirinčim za tebe. Sa 25 godina izgledala bih kao da mi je 60 i ni i jedan čovek me ne bi više ni pogledao.

U trenutku kada je pomoćnik maršala, Bleki prošao pored ćelije Džeka Stivenzona, revolveraš ga uhvati s leđa i steže mu vrat. Bleki se očajnički otimao, ali je gorila stezao sve više.

– Uzmi mu svežanj s ključevima, Džek – naredio je Stivenson svom drugu Silveru.

Vrata ćelije se otvoriše škripeći. Sve je to bilo posledica krajnje nemarnosti jer je pomoćnicima bilo zabranjeno da nose oružje i da se šetaju naokolo sa svežnjem ključeva.

– Pokupite tamo iz kancelarije svoje oružje, momci – naredio je Stivenson puštajući i ostale revolveraše iz ćelija.

– Prokletstvo, šta će biti s nama? – negodovao je senator. – Što se majora Vina tiče, njemu je bilo ispod časti da ljude Stivensonovog kova moli za pomoć.

– Treba da vas pustim na slobodu, da biste mi priređivali nevolje, senatore?

– uzvratio je gorila.

– Mi se nalazimo u istom čamcu, čoveče. Zar to do sada niste shvatili?

– U kom čamcu, o čemu to uopšte govorite, ser? – Zvučalo je kao veoma glupo pitanje, što je uostalom i bilo.

– Guverner je za hotel „Košnicu” odredio novu upravnicu. I ukoliko želite da zadržite svoj posao morate se lepo ponašati prema ovoj leđi. Naravno i prema meni, jer ja zastupam guvernera u Karizo Springsu.

Džek Stivenson je podozrivo odmeravao La Belu.

– Plaćaću vam dva puta više nego što je to Grejova činila – tvrdila je visoka žena otmenog lica i zvučnog, francuskog imena.

Pomoćnik maršala se osvestio. Čučao je na podu kao gomila jada i uzalud pogledom tražio spas. No kod njega je sve vrvelo od opasnih revolveraša. Tu je još i senator i ona žena! Maršal mora da je potpuno sišao s pameti kada je zaključao ovo dvoje!

Fred Ričards pokaza na ćeliju u kojoj je još uvek bio zaključan major Vin. – Hajde otključajte tu ćeliju!

– Nisam valjda idiot, ser. Šta mi to treba da natovarim sebi i momcima na vrat majora i njegovu jedinicu!

Bučan izlazak Lisinih revolveraša na ulice grada privukao je pažnju građana Karizo Springsa. Najradoznaliji su se okupili u glavnoj ulici, posmatrajući ovu čudnu povorku. Iza revolveraša

išla je nepoznata lepotica, za njom senator Ričards, a na začelju major Vin.

U to vreme u suprotnom smeru maršal Kejn je išao iz Lisinog hotela prema svojoj kancelariji. Kada je ugledao iz daleka neobičnu povorku sve mu je postalo jasno. Išao je u susret samoj smrti. U tom trenutku je s drugog kraja ulice nailazila jedna kočija i zaustavila se nekoliko metara od maršala. Kejn je pozeleo da kočija nastavi put da ne budu ljudi u njoj svedoci kada ga budu revolveraši napunili olovom. U tom trenutku je na sedištu pored čoveka koji je upravljao kočijom i izgledao kao farmer, sedeo vezan vojnik.

Narednik Hopkins koji je sa svojim ljudima izašao odmah posle Kejna iz hotela prepoznao je Sema. Bio je to kurir koga je poslao u Fort Alis, jer je telegrafski aparat iščezao iz stanice.

Major Vin se probio napred između revolveraša i počeo da viče – Hej, Seme, kako si dospeo na tu kočiju i to još vezan?

Narednik Hopkins se osećao obavezanim da objasni svom pretpostavljenom, iako nerado. Prošao je pored maršala i prišao kočiji. – Ja sam poslao Sema u Fort Alis po pomoć i dalja uputstva. Telegrafski aparat je nestao, a u to vreme vas je maršal već zatvorio.

Dok je sedeo pozadi na kolima iza arnjeva. Niko nije mogao da ga vidi, ali je on mogao da vidi sve. Brzo je shvatio da se maršal Kejn nalazi u procepu. Zbog toga je provukao glavu između

farmera Erla i vezanog vojnika koji je sedeo na kočijaškom sedištu.

– On je moj zarobljenik, ser. Ostaće to i dalje sve dok u gradu ne zavladaju normalni odnosi i ljudi se budu ponašali razumno.

Kada je Dok ugledao samog vojnika kako nailazi, upravo je raščistio račune sa Manuelom i razoružanog ga smestio pozadi u kola. Nije bilo teško saznati od mladog vojnika kuda je i zbog čega pošao. Značilo je, naime, da je Kejn stupio u akciju raščišćavanja u gradu, ne razmišljajući o mogućim posledicama. Upravo zbog toga je razoružao mladog vojnika i vezao ga. Cilj mu je bio da ga spreči da ode po pomoć u Fort Alis.

Skočio je s kola držeći u svakoj ruci revolver. Obratio se svima koji su se zatekli na ulici Karizo Springsa.

– U ovom gradu još uvek vladaju red i zakon, gospođo. A zakon predstavlja maršal Kejn. Ko mu se suprotstavi automatski se suprotstavlja zakonu. To i za vas važi, majore!

– Grom i pakao! – negodovao je major Vin. – Kako se usuđujete da onog čoveka zarobite? Pri tom je pokazao na vezanog vojnika Sema.

– Veoma prosto, učinio sam to ovim ovde! – objasnio je Dok stavljajući majoru svoj kolt pod nos. Ovaj nesvesno ustuknu.

Na to revolveraši krenuše prema kočiji držeći revolvere u ruci.

– Okej! – kazao je Dok glasno. – Ako mora biti, neka i bude! – Krenuo je u susret Lisinim plaćenicima.

* * *

Prolazeći pored majora kazao mu je – Pozovite svoje ljude da se povuku. – Povređena noga ga je veoma bolela, ali na to nije smeo da obraća pažnju. Držao je oružje na gotovs. Odjednom se uz njega pojavi senka. Bio je to maršal stegnutih usana i išao je uz Doka.

Pet opakih momaka zauzelo je glavnu ulicu celom širinom – Stivenson, Log, Čejz, Silver i Kansas. Ako bi ovaj prvi red i savladao, pomislio je Dok, drugom redu će biti na nišanu.

– Ubijte tu dvojicu prokletnika – vikao je senator podstičući revolveraše.

– Kakvi su to stari računi između vas maršale i senatora Ričardsa oko kojeg se izgleda sve vrti?

– U pravu ste Dok, vrti se čak i guverner Holms.

Dok je pažljivo slušao maršala pa mu je tako promaklo opasno svetlucanje Stivensonovih očiju. Srećom, Kejnu nije. Nije oklevao da potegne obarač. Metak je pogodio gorilu u grudi. Bio je na mestu mrtav. U pitanju je bio jasan, častan dvoboj između maršala i revolveraša Stivenzona. Maršal je, prosto, bio brži. Dok je izbacio iz borbe dvojicu: Loga i Silvera. Obojica su bili pogođeni, ali živi. No bilo je dovoljno da ostale natera na oprez.

Još uvek sve nije bilo odlučeno, ali je to sa Stivensonom i Silverom bilo

dovoljno da unese pometnju. Čejz je bacio svoj revolver u prašinu.

– Prestanite, gotovo je! – naredio je maršal. Onda se obratio senatoru. – Digni ruke uvis Ričards, igra je okončana.

Senator je u tom trenutku pomislio na Lili. Možda bi bilo bolje da je onda držao ruke dalje od Kejнове verenice. Prokleta kasna spoznaja.

Bleki, pomoćnik nipošto nije bio junak, ali je poznavao bezgranični gnev izazvan porazom. Osim toga, znao je i vrednost sačmarice, njeno dejstvo. Kada je stupio iza revolveraša sa maršalovom sačmaricom sve je dobilo drugačiji obrt.

Ričardsu je maršalov revolver bio uperen u glavu, a pomoćnikova sačmarica u leđa. Pustio je svoj revolver u prašinu glavne ulice. Džek Silver je pokušao da se osovi na noge ali mu to nije uspelo.

– Drži te momke u šahu, Bleki – doviknu mu maršal. Prišao je majoru i šapnuo mu. – Biće mi potrebno dva do tri vaša čoveka da bih ove momke sproveo u zatvor.

Dok je naravno mogao da čuje Kejнове reči i iznenadio se. No još više ga je iznenadio Vinov odgovor. – OK maršale, daću vam narednika Hopkinsa i još trojicu mojih ljudi.

Major je nekoliko trenutaka posmatrao zamišljeno Kejna, a onda upitao. – Kako stoje stvari sa senatorom Ričardsom?

– On je uhapšen! – uzvratil maršal suvo.

Major Vin proguta pljuvačku, nakašlja se pa reče žustro. – Ser, ne verujem da to smem dozvoliti. Kao što vam je poznato, ovde sam sa svojim odeljenjem po nalogu guvernera Holmsa, a njegova izričita naredba glasi da pružim Ričardsu zaštitu.

Maršal se osmehnuo posmatrajući majora onako kako bi to činio da pred sobom ima maloumno dete.

– Znam majore, znam još mnogo više. Vi i vaši vojnici ste stavljeni pod komandu senatora Ričardsa, zar ne?

Major Vin nije delovao baš srećno. Kiselo je potvrdio. – Tačno je, maršale. Dakle, shvatićete ako ja...

– Senatorova igra je okončana, majore. Ričards je to već shvatio. Treba samo da ga pogledate. Prema tome, krajnje je vreme da i vi to shvatite i da se prema tome upravljate.

Majorov zbunjeni izraz lica kazivao je da nije shvatio baš ništa. Uostalom, nije shvatio ni Dok koji je stajao uz njih. Istini za volju bilo bi teško shvatiti.

– Ričards je ubica – objasnio je maršal Kejn veoma mirno. – Za to imam u rukama nepobitne dokaze.

– Koliko dugo ih već imate? – upitao je Dok prilično grubo.

Kejn sleže ramenima pomalo bespomoćno. – Veoma dugo.

– Zašto to iznosite na videlo tek sada?

– Zbog čega? Pa bio sam kukavica, da možda zbog toga, ili možda suviše lenj da to potežem. Konačno sam posle mnogih surovih godina u ovom gradu našao sigurno, toplo gnezdo. Možete li to da razumete, Dok?

Da, Dok Holidej je za tako nešto imao razumevanje, ali to za njega nije bilo i opravdanje, jer je po prirodi bio borac. I Kejn je bio takođe borac, ali prilično davno. Od tada je proteklo mnogo vremena.

Sada je ponovo postao borac. Bilo je to kao da je pronašao svoju izgubljenu mladost i vratio sve svoje nekadašnje ideale. No, ako se sada major Vin ne bude umešao, ta vraćena mladost može Kejnu da donese kraj!

Vojnici su delovali nekako uznemireno. Bili su na neki način spremni na skok. Pri tome nisu imali pojma šta se oko njih dešava. Major i narednik su bili u maršalovoj kancelariji. Senatora Ričardsa, zbog kojeg su došli u Karizo Springs da bi ga štitili, čuvar zakona je strpao u zatvor. Najgore od svega bilo je to što je major Vin sve to dopustio. Nije im tako nešto išlo u glavu. Možda zbog toga i pregovaraju u maršalovoj kancelariji.

U velikom salonu hotelu „Košnica” sedele su devojke očigledno mrzovoljne. Nije bilo uobičajenog, pravog raspoloženja. A i kako bi? U tom trenutku su jedini muškarci bili plavokaputaši, a oni su još jedino imali prazne džepove. Za njihove plate ova javna kuća nije bila prikladno mesto.

– Besplatno piće za naše hrabre braniocce domovine! – naredila je Lisa pre nego što se sa novom ženom povukla u svoju kancelariju. Uprkos tapaciranim vratima u salon je dopirala oštra prepirka dveju žena. Očigledno su im se mišljenja razilazila, ali koga je to moglo da čudi?

Lisa je sedela za svojim pisaćim stolom i postupala sa La Belom kao osobom koja je došla da moljaka nešto i išla joj na živce. La Bela se osećala istisnutom i odbačenom od kako je maršal Kejn uhapsio senatora Ričardsa. Istina, tu je još bio i guverner Holms čiju je postelju često grejala. No, on je bio daleko.

– Znaš, slatka, dala bih ti jedan savet – smešila se Lisa, što je bilo gore od zmijskog ujeda. – Sutra ujutro treba da uhvatiš maglu iz ovog grada poštanskom kočijom. Da bi se uverila da ti mislim dobro, platiću ti vožnju.

La Bela je samo uzdahnula duboko potiskujući na taj način navalu besa. S kakvim je samo nadama došla u ovaj grad, a sada ovo. Skočila je sa stolice i podbočila se. Bila je spremna da se bori ma kakav bio ishod. Bogatstvo, vlast, uticaj sve je bilo stavljeno na kocku.

– Mani se gluposti, mala – prosikta Lisa hladno. La Bela je bespomoćno gledala u uperenu cev revolvera.

* * *

Iz ćelija zatvora, koje su opet bile dupke pune, dopirale su psovke ili kle-

tve. Naravno i jecanja i glasno jaukanje povremeno, jer je mesni lekar upravo isecao ranjenicima olovo iz tela.

Maršal se nalazio pozadi u maloj prostoriji koja mu je služila kao stan. Stajao je ispred crvotočne komode i iz nje izvukao komad ispisane hartije. Bilo je to požutelo, ispresavijeno pismo. Major pogleda upitno Doka, pa pošto ovaj klimnu potvrdno glavom uze pismo iz maršalovih ruku.

– Najbolje je da vi to pismo pročitate glasno, ser, pa tako ja neću morati...

Major Vin prelete pogledom preko redova pisma pa počeo:

„Dragi Ron! Ne znam da li takvo oslovljavanje pristaje posle svega što sam ti učinila. Znam da me prezireš i to s pravom, Ron. Dozvolila sam da me općini i zaseni Fred Ričards. Obećao je da će me oženiti... No čemu sve to. Tek, taj tvor me je odbacio kao stari, izbleđeli šesir. On me je neposredno ili posredno, svejedno načinio ovim što sam danas. Kurva koja to čini za novac.

Zbog čega ti ovo pišem? Ne zbog toga da te molim za oprostaj, jer ga i ne zaslužujem. Poznajem te Ron, ti bi morao da preskočiš sopstvenu senku da bi mi oprostio. A to ti ne možeš, čak i kad bi hteo. Kažem ti znam da je tako. No pišem ti jer želim da znaš da je Fred Ričards ubica. Hladnokrvni ubica koji se time još i ponosi. Povezan je čvrsto sa jednim momkom koji se zove Džordž Holms. Taj Holms radi na tome da postane guverner Teksasa. Nemoj

se smejati, Ron. Bojim se da će tom lupežu i uspeti. Uz pomoć Ričardsa koji okuplja bandu kavgadžija i ubojica. Zadatak je da ubeđuje i obrađuje Holmsove političke protivnike, a ako je potrebno i da ih ubija, kao što je Ričards nedavno ubio izvesnog Semjuela Grina...”

Major Vin spusti ruku u kojoj je držao pismo. Pogledao je Doka i rekao.

– Semjuel Grin je zaista pre tri godine ubijen. Podmuklo s leđa, džentlmeni. Počinilac ili počinio-ci nisu nikada uhvaćeni – dodao je zatim šapatom. – Te godine je Fred Holms dobio na izborima za guvernera.

Dok je uzeo majoru pismo iz ruke i pogledao ga. – Ser, zamalo da nam uskratite ono najbolje. Nastavio je da čita pismo bivše maršalove verenice.

„Sav silan novac koji je potreban Ričardsovoj bandi pristiže iz tri javne kuće koje pripadaju Holmsu...”

– Imate li još pitanja, ser? – kazao je Dok majoru Vinu. Za to vreme je Kejn stavio u džep pismo. Bio je to dokument čije se dejstvo moglo uporediti samo s dinamitom.

* * *

U rano jutro narednog dana natovarena su na pogrebna kola leševi dvojice revolveraša: Džeka Stivensona i Loga koji su te noći izdahnuli od akutnog trovanja olovom. Odvezli su ih na proplanak na kojem se nalazilo mesno groblje.

La Bela se ukrcala u poštansku kočiju i pokopala sve svoje snove s kojima je došla u Karizo Springs. Ostala joj je još samo slabašna nada u moć tek-saškog guvernera. Šta će Fred Holms reći na to da je maršal Karizo Spring-sa uhapsio senatora Ričardsa? Bila je to slabašna nada koju su veoma brzo odagnali točkovi kočije, njihovo ravnomerno kloparanje.

Iznenada se pojavio telegrafista i telegrafski aparat. Major je odmah poslao telegram svom pretpostavljenom, pukovniku Hardiju i ubrzo dobio odgovor:

„Sve dalje moram prepustiti vašoj odluci – stop – pozdrav pukovnik Hardi”.

Major Vin je psovao sebi u bradu šapatom. Psovati glasno se prestaje već pri dobijanju kapetanskog čina. Major je džentlmen, a džentlmeni ne psuju bez obzira što to donosi olakšanje.

Vin je mislio na senatora koji je kao divlja zver špartao svojom ćelijom gore dole. Što je duže razmišljao o svemu, sve mu se manje pismo tamo neke kurve činilo pravovaznim dokazom. Zbog toga je odlučio da sa maršalom o tome popriča ozbiljno.

To mu je onemogućio maršalov pomoćnik Bleki na njemu svojstven način. Ovog puta nije imao samo ključeve zakačene za opasač nego i revolver u futroli. To sa revolverom bila je izuzetno velika greška, jer Ričards, kako su sada stvari stajale nije imao šta da izgubi. Dograbio je Blekijev revolver,

pucao na njega i uleteo Doku bezmalo u naručje prikradajući se kancelariji.

– Stoj Ričardse, inače...

Senator je pucao istog trenutka. Srećom brzopleto i loše. Meci su zviždali oko Doka. On je povukao obarač samo jednom.

Olovo je načinilo ružnu rupu na Ričardsovom čelu. Na taj način je spasao majora Vina svih mučnih objašnjenja pukovniku Hardiju i svake odgovornosti.

Kada se maršal Kejn pojavio, pogledao je Ričardsa namršteno i promrsio nešto nerazgovetno.

Olivija, omiljena Lisina devojka, kako se pokazalo, bila je izdajica i špijun. Za Lisu je to značilo izuzetno razočaranje. Radila je za guvernera, Lisinog brata. U ovom trenutku to naravno nije imalo nikakvog značaja. Jedino što je imalo veliku težinu, bila je činjenica da je Olivija naumila da zauzme mesto u Lisinoj fotelji, a nju otera do đavola. Stvari su krenule drugim tokom zbog neočekivanog hapšenja guvernera Holmsa. Nikada se ni jedna sestra nije radovala tome što joj je brat obešen kao što se radovala Lisa Grej. Za to je mogla da zahvali Dok Holideju.

Poslednje dane svog boravka u Karizo Springsu Dok je proveo u hotelu „Košnica” kao lični gost Lise Grej, koja mu je dugovala mnogo više no

što je slutila. No, kao pravi džentlmen Dok nije govorio o tome.

Guverner Holms je proklinjući otišao na vešala. Možda se osećao nedužnim, nepravedno osuđenim. Jer on nije ubijao, to su za njega činili drugi, on je samo plaćao.

Dok nije imao vremena da brine o Manuelu.

– Kepec je nestao, mister – obavestio ga je farmer Erl koji ih je dovezao u grad. Manuel nije bio ni u gradu u šta se Dok uskoro uverio. Najzad je oduštao od potrage. Nedelju dana kasnije poštanskom kočijom je stigla vest u Karizo Springs da su Manuela našli nedaleko od prelaza Brok. Mrtvog i skalpiranog. Vozač poštanske kočije doneo je dva lanena džaka u kojima se zadržala još po neka novčanica.

– U okolini prelaza ležale su razbacane novčanice – obavestio je vozač kočije. Kao dokaz spustio je nekoliko pokupljenih na sto.

– Bedni momak, bio je previše pohlepan – kazao je Dok. Mislio je na strelu i na činjenicu da mu je Manuel operacijom spasao život. Za trenutak je žalio što mladić nije imao više sreće.

No, kao što je poznato sreća se ne može kupiti ni džakovima punim dolara.

KRAJ

MARKETPRINT

Џозеф П. Орвел

ИЛУСТРОВАНИ ЕНГЛЕСКО СРПСКИ РЕЧНИК

300
dinara

МАРКЕТПРИНТ

Poštarina uključena u cenu!

Detaljnije informacije:

telefon: 021 443 400

telefaks: 021 6331 067

mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad
Đorđa Zličića 34

ИЛУСТРОВАНА БИБЛИЈА СТАРИ ЗАВЕТ ЗА ДЕЦУ

300
dinara

МАРКЕТПРИНТ

ISSN 0353-0000

00457

9 770353 000002